

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

**Με αυτά που κάνουν
θάβουν ξανά τον δάσκαλό τους**

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

215

Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου

(XIX)

Οι 3 νεκροί που ήταν 4...

ΣΤΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ που έβαψαν στο πένθος την κοινωνία με τον εμπρησμό καταστήματος Τράπεζας στην οδό Σταδίου στην Αθήνα (5-5-10), το κοινό παρουσιάστηκε διαιρεμένο.

ΑΛΛΟΙ ΜΙΛΟΥΣΑΝ για **τρεις (3) νεκρούς** –2 γυναίκες και 1 άντρα– ενώ άλλοι μιλούσαν για **τέσσερις (4) νεκρούς** –έναν άντρα και δύο γυναίκες, η μία από τις οποίες ήταν έγκυος και συνεπώς συνυπολόγιζαν στους νεκρούς το έμβρυο.

ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΛΗΜΜΑ. Πάντα πιστεύουμε και γράφουμε ότι ο άνθρωπος είναι ΑΝΘΡΩΠΟΣ από τη στιγμή της σύλληψης του εμβρύου και όχι από την ώρα της γέννησής του.

ΑΛΛΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ σοβαρό με τους άλλους, επειδή άλλοτε μεν αντιμετωπίζουν το έμβρυο ως ΑΝΘΡΩΠΟ και άλλοτε ως ΙΣΤΟ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Ο ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΚΟΣ αυτός διχασμός επιτέλους πρέπει να σταματήσει κάποτε –κι αν δεν το κάνουν οι άνθρωποι θα το κάνει ο Θεός στη Βασιλεία Του.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να είναι εγκληματίες, δολοφόνοι ή παράφρονες αυτοί που έκαψαν ζωντανούς τους υπαλλήλους της Τράπεζας (και το κυοφορούμενο έμβρυο), όμως την ίδια ώρα να είναι ΑΞΙΟΙ ΜΙΣΘΟΥ οι Γυναικολόγοι και οι γονείς που σφαγιάζουν καθημερινά εκατοντάδες ή χιλιάδες έμβρυα –ελληνόπουλα και όχι μόνο– στο βωμό της ασύδοτης φιληδονίας των ζευγαριών και της ασύδοτης φιλαργυρίας των ΣΦΑΓΕΩΝ “επιστημόνων”.

Η ΑΞΙΑ του ανθρώπου δεν ορίζεται από την φυλετική του καταγωγή ούτε από το

μικρό ή μεγάλο μήκος της ζωής του.

ΚΑΙ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ τους ηγέτες αυτού του δύσμοιρου λαού, που μετρούν την ανθρώπινη αξία ανάλογα με τα πολιτικά συμφέροντα της στιγμής, για άλλη μια φορά θα πούμε ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥΣ.

ΑΛΛΑ ΝΤΡΟΠΗ και σ’ εκείνους που τους εκλέγουν για να διαχειρίζονται τα κοινά και να ψηφίζουν νόμους άνομους. Να νοιάζονται για τα “δικαιώματα” των σκύλων αλλά όχι για τα ανθρώπινα έμβρυα.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ένα έμβρυο είναι ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, είτε είναι το παιδί της δύστυχης Τραπεζοϋπαλλήλου που πέθανε στην πυρκαγιά, είτε είναι το παιδί που σφαγιάστηκε στο ιατρείο επειδή κάποια ανόητη κοπέλα ή γυναίκα παρασύρθηκε σε πράξεις για τις οποίες εκ των υστέρων άλλαξε σκέψη.

ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΟ ΕΜΒΡΥΟ, –επειδή το ίδιο δεν είναι σε θέση να υποστηρίξει τον εαυτό του–, έχει ακόμη περισσότερα ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, και δεν είναι δίκαιο να το ΞΕΚΑΝΟΥΜΕ (δολοφονούμε) και μάλιστα με χρήματα του ΙΚΑ και του ΔΗΜΟΣΙΟΥ. 🇬🇷

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΝΕΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Κιουταχείας 8, 14231 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ	Σελ.	ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ	Σελ.
• Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου (XIX) Οι 3 νεκροί που ήταν 4..... 2		• ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΑ 16	
• Πλησίον Πλατείας Βάθης... 4		• Για τη συγχώρηση	
• Η παρούσα οικονομική κρίση . . 6		• 18 τόνοι ψωμί...	
• “Ιατρέ” θεραπεύσον σεαυτόν . 10		• Αγορά θρησκευτικών αγαθών;	
• Σαν τον μετανάστη... 11		• Αν διοικούσε ο Ιησούς...	
• Λες και ήταν χθες... 14		• «Άξιος... Άγιος...»	
• Η αλήθεια θα λάμψει 18		• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [:]» 28	
• Ω της “βλασφημίας”... 22		• «ΕΑΝ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΕΝ ΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΤΟΣ...»	
• Ένοχη σιωπή Επισκόπων 24		• ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ..	
• Ανεύθυνο γράψιμο και ανάγνωση 26		• ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ	
• Ειλικρινείς... υποκριτές! 32		• ΟΙ “ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΙ”...	
		• ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31	
		Ντάξει...	

έν ριπή ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 25 – ΤΕΥΧΟΣ 215 / ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/λ/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

(1) → tyxikos@gmail.com
 (2) → editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Τα λέγαμε αλλά ποιος άκουγε;

Πλησίον Πλατείας Βάθης...

Σε νεοκλασικό κτίριο της περιοχής είχε στήσει τη Σχολή του (Ε.Ι.Β.) ευγενικός Κερκυραίος, όπου έδειχνε αγάπη και στοργή σε πολλά “υιοθετημένα” νεαρά άτομα, κι εκείνα «θείο» τον ανέβαζαν, «θείο» τον κατέβαζαν, και γύρω του μεγάλωσαν με την πολλή υπομονή του Κερκυραίου νοικοκύρη και της συμβίας του.

Κοντά τους έμενε κι ένας Εβραίος – Ιωσήφ Βεντούρα τον έλεγαν – που, επειδή είχε γίνει χριστιανός, τον είχαν απαρνηθεί οι δικοί του. Βρήκε κι αυτός κοντά τους καταφύγιο, και ανταπέδιδε τη φιλοξενία ασχολούμενος κατά κάποιο τρόπο ως οικονόμος και φύλακας...

Γρήγορα τα “ανίψια” αντρώθηκαν, μεγάλωσαν και έγιναν σπουδαία πρόσωπα στην κοινωνία (επιστήμονες, δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι, επαγγελματίες, έμποροι, μερικοί συγγραφείς και ποιητές κ.λπ.), με λίγα λόγια άξια να καμαρώνει ο «θείος» τους...

Καθώς όμως η ζωή δεν είναι παντοτινή, κάποτε ο Κερκυραίος νοικοκύρης άφησε τον μάταιο τούτο κόσμο για τον άλλο, όπου η καρδιά του είχε από χρόνια απλώσει τις ρίζες της και στον τάφο του, σύμφωνα με παραγγελία του ίδιου, έγραψαν: **«Δεν είν’ το μνήμα του χαμού, κι ας βγάξει επάνω χόρτα, είναι μια σκάλα τ’ ουρανού, με χωματένια πόρτα».**

Τότε, όπως συμβαίνει «και στις καλύτερες οικογένειες», που λέει ο λόγος και επιβεβαιώνει η πείρα της ζωής, τα “ανίψια” επιδόθηκαν σε σκληρή κληρονομική διαμάχη, όπου η προηγούμενη “αδελφο-

σύνη” γρήγορα μεταβλήθηκε σε σκληρή αντιπαλότητα. Ως αποτέλεσμα το ένα μετά το άλλο κάποια “ανίψια” αποσύρθηκαν, απομακρύνθηκαν και έφτιαξαν δικά τους “σπιτικά”, (άλλα στα προάστια της Αθήνας και άλλα στην επαρχία ή το εξωτερικό – Σικάγο, Καναδά, Αυστραλία και Γερμανία). Κάποια τέλος συσπειρώθηκαν γύρω από ένα, ίσως το “ψηλότερο” στο μπόι και πλέον επιτήδαιο, (όχι κατ’ ανάγκη το καλύτερο και πλουσιότερο σε ψυχικές αρετές) που κατάφερε να απομείνει πλέον ο “κυρίαρχος” στο νεοκλασικό της πρωτεύουσας. **(Βλέπε φωτό).**

Με το χρόνο και άλλοι εγκατέλειψαν τα μάταια εγκόσμια, όπως και ο Ιωσήφ που κοιμήθηκε με την ελπίδα της πόλης που ονειρεύτηκε «το πάτερ Αβραάμ». Το νεοκλασικό γερνούσε κι εκείνο με τη σειρά του, ενώ κάποιοι σεισμοί που ακολούθησαν –κυριολεκτικοί και αλληγορικοί– προκάλεσαν σοβαρές ζημιές που απαιτούσαν άμεση επισκευή και στο κτίριο και στην “ιδέα”.

Ατυχώς η εξωτερική “αναπαλαίωση” (περίεργος όσο κι ανόητος τούτος ο νεοελληνικός όρος) δεν βοήθησε στην ουσιαστική γιατρεία του “οικοδομήματος” –που κυρίως ηθική και πνευματική ήταν η αρρώστια του– γι’ αυτό και όταν η εξωτερική όψη αποκαταστάθηκε κι οι λειτουργίες στο αρχοντικό άρχισαν και πάλι, τα “υπόγεια” μάζευαν μούχλα και το αποχετευτικό όλο και χειροτέρευε. Κάποιοι που αισθάνονταν πλέον τη δυσοσμία, μιλούσαν για κατακράτηση λυμάτων που

κανονικά έπρεπε να απομακρύνονται τάχιστα, όμως ο νέος αφέντης δεν καταλάβαινε ή δεν ήθελε να παραδεχτεί πως λάθος είχε κάνει τις όποιες επισκευές του.

Μη μπορώντας ν' ανεχτούν τη νοσηρή και μολυσματική κατάσταση, μερικοί προτίμησαν να φύγουν σ' άλλες γειτονιές, όμως άλλοι –κάποιοι απ' αυτούς νεότεροι– συσπειρώθηκαν γύρω από τον νέο “αφέντη” και έμεναν πλάι του και τον καλόπιαναν –όπως συνήθως συμβαίνει με τους κόλακες και τους επίδοξους “διαδόχους”– προσβλέποντας στο γρήγορο θάνατό του και με την ελπίδα να τον κληρονομήσουν, κάτι που δυστυχώς γι' αυτούς άργησε πολύ να συμβεί...

«Το μοναστήρι να είναι καλά και καλόγεροι θα βρεθούν», λέει μια παροιμία, κι αυτό έγινε εδώ. Μπορεί η οικογένεια να αραίωσε αριθμητικά με τον καιρό, όμως η ζωή συνέχισε με τους λίγους, που δεν τους ενοχλούσε η βρομιά κι η δυσωδία – όλα συνηθίζονται κάποτε. Τους αρκούσε να αισθάνονται ότι ορίζουν εκείνοι το νεοκλασικό και την περιουσία που με τον καιρό είχε συγκεντρωθεί γύρω από αυτό (κληροδοτήματα, δωρεές κ.λπ.).

Μα όλα έχουν ένα όριο και τα κρυφά κάποτε αναγκάζονται να έρθουν στο φως εκ των πραγμάτων. Έτσι κι εδώ, τα φρεάτια και οι οχετοί άνοιξαν, τα βρομόνερα ξεχείλισαν, οι κατσαρίδες κάνουν πια βόλτες και τα ποντίκια χορεύουν, τώρα μάλιστα που δεν υπάρχουν πια στην αυλή του νεοκλασικού οι γάτες του Ιωσήφ Βεντούρα για να τα κυνηγήσουν...

Τη συνέχεια θα τη δούμε «επί της οθόνης», όπως έγραφαν παλιά τα προγράμματα των κινηματογράφων... Δυστυχώς, όμως, το έργο δεν πρόκειται να είναι ηρωικό – μάλλον προς φαρσοκωμωδία ή

δράμα εξελίσσεται, όπως δεν θα έπρεπε. Οψόμεθα!

Το ταπεινό τούτο έντυπο, 25 χρόνια τώρα, φωνάζει και καταγγέλλει την κακή αυτή κατάσταση, εξασφαλίζοντας για τούτο επίσημη κατασυκοφάντηση (έγγραφο με αρ. πρωτ. 44/13-6-98). Όσο κι αν προσπάθησαν να το φιμώσουν και να το λασπώσουν, αυτό έλεγε πάντα την αλήθεια, μόνο την αλήθεια, την θλιβερή αλήθεια... και δικαιώθηκε εκ των πραγμάτων.

Ο Χριστός προειδοποίησε πως **«δεν είναι ουδέν κεκαλυμμένον, το οποίον δεν θέλει ανακαλυφθή, και κρυπτόν, το οποίον δεν θέλει γνωρισθή· όθεν όσα είπετε εν τω σκότει εν τω φωτί θέλουσιν ακουσθή, και ό,τι ελαλήσατε προς το ωτίον εν τοις ταμείοις θέλει κηρυχθή επί των δωματών»** (Λουκ. 12/ιβ/2-3).

Άσχημο τέλος για μια ωραία αρχή, θα πει κάποιος. Όμως ποτέ δεν είναι αργά για φυτείες που ο Πατήρ εφύτευσε (Ματθ. 15/ιε/13). Είθε κάποιοι ν' ακούσουν επιτέλους την προειδοποίηση: **«Ενθυμού πόθεν εξέπεσες και μετανόησον και κάμε τα πρώτα έργα· ει δε μη, έρχομαι προς σε ταχέως και θέλω κινήσει την λυχνίαν σου εκ του τόπου αυτής, εάν δεν μετανόησης»** (Αποκ. 2/β/5). ☹

Πού θα φτάσει;

Η παρούσα οικονομική κρίση

Θα ήταν αφύσικο να μην γράφαμε για την καινούργια οικονομική κατάσταση όπως εξελίσσεται στη χώρα μας, από την οποία κι εμείς –όπως και όλοι οι αναγνώστες, φανταζόμαστε– έχουμε ήδη αρχίσει να αισθανόμαστε τις βαριές συνέπειες της κρίσης που περισσότερο από 35 χρόνια κάποιοι έχτιζαν σε βάρος μας και, το χειρότερο, με την ψήφο της εμπιστοσύνης μας.

Όταν ο κόσμος φωνάζει τώρα έξω από τη Βουλή «**Κλέφτες, Κλέφτες**», απευθύνεται στους ίδιους ανθρώπους που έτρεχε σε όλα τα χωριά και τις πόλεις για να “τιμήσει με την ψήφο” του. Εκείνοι όμως ενεργούσαν σε βάρος του λαού, ο καθένας μάλλον υπέρ του στενού ατομικού και κομματικού του συμφέροντος.

Από την αρχή της έκδοσής του ο «**Τ**» γράφει για την αναξιοπιστία των πολιτικών ως ανθρώπων και της πολιτικής ως μηχανισμού, που λειτουργούν ανάμεσά μας και επάνω μας, και ως σύστημα αυτού του κόσμου ανήκουν στον Πονηρό, υπηρετούν τον Πονηρό και, εν τέλει, δοκιμάζουν την ίδια ντροπή, όπως ταιριάζει και στον Άρχοντά τους.

Μόνο μια εφημερίδα τόλμησε να δημοσιεύσει το εικονιζόμενο πρωτοσέλιδο, όπου επικαλείται τη βοήθεια του Θεού – αν και πρόκειται μάλλον μόνο για τη συνηθισμένη έκφραση, χωρίς νόημα και χωρίς σοβαρή επίκληση. Από την άλλη κάποια ομάδα εκκλησιών όρισε ημέρα προσευχής για να δείξει ο Θεός έλεος στη χώρα μας...

Εμείς όμως θα ρωτήσουμε: **Γιατί να το κάνει ο Θεός;** Πόσοι που είναι μέλη

αυτών των εκκλησιών πληρώνουν κανονικά τους φόρους τους; Πόσοι δίνουν φακελάκια σε γιατρούς; Πόσοι κάνουν παραβάσεις όταν οδηγούν; Πόσοι έχουν αγοράσει αυτοκίνητα και άλλα πράγματα χωρίς να έχουν τα χρήματα, χρεώνοντας την οικογένειά τους; Πόσοι ζούνε πολυτελώς, αγοράζουν προϊόντα που δεν χρειάζονται, πετούν στα σκουπίδια τρόφιμα που λήγουν μέσα στα ντουλάπια τους; Πόσοι θα ήταν έτοιμοι να πάνε αύριο να εξοφλήσουν τις πιστωτικές τους κάρτες και να μην τις ξαναχρησιμοποιήσουν;

Πώς θα μπορούσε ο Θεός να απαντήσει σε μια τέτοια προσευχή, αν προηγούμενα οι ίδιοι δεν ήταν πρόθυμοι και αποφασισμένοι να απαλλαγούν από τα λάθη που κατά κόρον έκαναν τα προηγούμενα χρόνια και να ζήσουν όχι με τον ίδιο σπάταλο τρόπο αλλά με τον απλό τρόπο που πραγματικά ταιριάζει σε χριστιανούς, ταπεινά και σύμφωνα με το εισόδημά τους;

Έχουμε την αίσθηση πως αντικείμενο αυτών των προσευχών και ευχών είναι μόνο τούτο: *–Άφησέ μας να ζούμε όπως μάθαμε... –Βοήθησέ μας να κερδίζουμε σε βάρος των άλλων... –Διευκόλυνέ μας να χρεωνόμαστε όπως κάναμε μέχρι τώρα...*

Η παγίδα της ευημερίας

Αυτό συνήθως μας συμβαίνει σε εποχές ευημερίας. Ο σοφός Παροιμιστής Αγούρ παρακαλεί: **«Δυο πράγματα γυρεύω από σένα, Θεέ μου· προτού πεθάνω μη μου τα αρνηθείς: Φύλαξέ με απ’ το να χρησιμοποιήσω δόλο ή ψευτιά· φτώχεια να μη μου δώσεις μα ούτε πλούτο· δίνε μου μόνο το απαραίτητο ψωμί, μήπως παραχορτάσω και σε αρνηθώ, και**

πω **“ποιος είναι ο Κύριος;” Ἡ πάλι μήπως μες στη φτώχεια κλέψω και δυσφημήσω τον Θεό μου**». (Παρ. 30/λ/8-9).

Η πρώτη αίτηση του Αγούρ είναι να προστατευτεί από τη ματαιότητα. (Ελπίδα για ευχαρίστηση, κέρδος, ελευθερία και ατιμωρησία). Ζητεί να αφαιρεθούν από το νου του οι μάταιες σκέψεις, από το στόμα του τα μάταια λόγια, και από τη ζωή του οι μάταιες ενέργειες. Να απομακρυνθούν τα μάτια του από ματαιοδοξία και τα πόδια του από τους μάταιους δρόμους του κόσμου, από επιθυμίες, χαρές, κέρδη και τιμητικές διακρίσεις. Και επειδή έχει επίγνωση της δικής του αδυναμίας, ο Αγούρ ζητά από τον Κύριο να μην τον φέρει σε πειρασμό. (Μαθ. 6/ς/13).

Η δεύτερη αίτηση του Αγούρ είναι –Μη μου δώσεις ούτε φτώχεια ούτε πλούτη. Στον κόσμο όλοι θέλουν να είναι πλούσιοι και κανείς φτωχός. Αλλά ο Αγούρ ξέρει ότι τα πλούτη είναι παγίδες και πειρασμοί. Ας τα γνωρίζουν αυτά οι πλανεμένοι χριστιανοί που πιστεύουν και κηρύττουν το ψεύτικο **“Ευαγγέλιο της Ευημερίας”**. Ο άνθρωπος του Θεού, που την προσευχή του την φύλαξε το Άγιο Πνεύμα στις σελίδες της Βίβλου, ζητούσε: “Μη μου δώσεις φτώχεια μα ούτε πλούτο· δίνε μου μόνο το απαραίτητο ψωμί”. Και, το κυριότερο, γνώριζε ο Αγούρ πως δεν ήταν οι κόποι του και η εξυπνάδα του που θα τον έκαναν πλούσιο ή φτωχό αλλά η επέμβαση του Θεού στη ζωή του.

Σπορά και θερισμός

Σε μία ανάλογη δύσκολη περίπτωση στην ιστορία του Ισραήλ, ο Κύριος είπε: **«Τι βοάς διά το σύντριμμά σου; ο πόνος σου είναι ανίατος εξ αιτίας του πλήθους των ανομιών σου· αι αμαρτίαι σου επληθύνθησαν· διά τούτο έκαμον ταύτα εις σε»** (Ιερ. 30/λ/15).

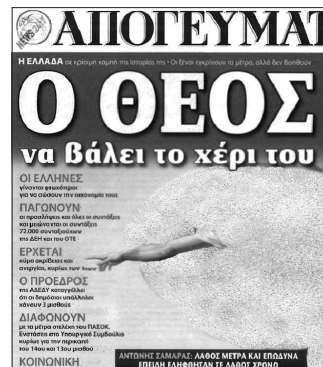
Ποιες αμαρτίες ήταν αυτές για τις οποίες μιλάει εδώ ο Θεός; Σε μια εποχή ευημερίας, όπως αυτή που περάσαμε τα

προηγούμενα χρόνια, ο λαός εκείνος «**πλούτισε κι άρχισε να κλωτσάει· πάχυνε, χόντρυνε, έγινε θρεφτάρι, και εγκατέλειψε τον Θεό, τον πλάστη του και καταφρόνησε το Βράχο που σωτηρία του δίνει. Προκάλεσε τη ζηλοτυπία του λατρεύοντας ξένους θεούς, τον ερεθίσανε με βδελυρές λατρείες. Θυσίασαν στους δαίμονες, που δεν είναι θεοί, σε θεούς, που δεν γνώρισαν**» (Δευτ. 32/λβ/15-17–ΝΔΜ).

Έπεσαν σε πειρασμούς και κακές επιθυμίες, και εγκατέλειψαν την πίστη. Διαπέρασαν τον εαυτό τους μέσα από τις πολλές οδύνες που φέρνει η αγάπη του κόσμου και η φιλαργυρία (Α΄ Τιμ. 6/ς/10). Δεν είχε βέβαια ο λαός Ισραήλ αυτοκίνητα 4Χ4, ούτε Φιλιππινέζες και Ουκρανέζες για τις δουλειές στο σπίτι και τους ηλικιωμένους γονείς, ούτε πισίνες, σκάφη κ.λπ.. Είχε όμως **«υπερηφανία, πλησμονή άρτου και αφθονία τρυφελότητος, (...) τον πτωχόν δε και τον ενδεή δεν εβοήθει»** (Ιεζ. 16/ς/49).

Η ανομία σου θα σε βρει

Της Ελλάδας το πρόβλημα το αντιμετωπίζουν ήδη και οι άλλοι λαοί της Ευρώπης, που δεν υστερούν σε τέτοιες ανοησίες γι’ αυτό και παρόμοια είναι τα χάλια στις οικονομίες τους. Όλοι είναι χρεωμένοι, όλοι ζουν με δανεικά, όλοι κατασπαταλούν τον κόπο τους και το μέλλον των παιδιών τους, μόνο που σ’ αυτούς δεν έφτασε ακόμη **“ο κόμπος στο χτένι”** κι ένας ίσως λόγος που φέρονται τόσο σκληρά σ’ εμάς είναι για να μη βρεθούν στο ίδιο χάλι.

Οι νόμοι του Θεού ισχύουν για όλους τους ανθρώπους και τους λαούς. Ένας από αυτούς είναι και τούτος: **«Εκείνων των οποίων η καρδιά περιπατεί κατά την επιθυμίαν των βδελυγμάτων αυτών και των μιαρών αυτών, τας οδούς τούτων θέλω ανταποδώσει κατά της κεφαλής αυτών, λέγει Κύριος ο Θεός»** (Ιεζ. 11/α/21).

Όλοι στο ίδιο καζάνι

Παρ' όλο που υφιστάμεθα κι εμείς τις ίδιες συνέπειες από τους περιορισμούς που επιβλήθηκαν από την κυβέρνηση (απώλεια 13ου και 14ου μισθού και επιπλέον φορολογία), και παρ' όλο που γνωρίζουμε ότι με τούτο θα γίνουμε δυσάρεστοι, εντούτοις τολμούμε να πούμε πως είμαστε ευχαριστημένοι που η οικονομία της χώρας πέρασε σε ξένο έλεγχο, επειδή τώρα τουλάχιστον οι “κλέφτες” πολιτικοί και υπουργοί και βουλευτές, δεν θα μπορούν να κλεβουν το ίδιο εύκολα όπως έκαναν τόσα χρόνια.

Αυτό επειδή, όταν οι υπουργοί μοίραζαν επιδόματα και αυξήσεις, κοινωνικό τουρισμό και διάφορα άλλα προγράμματα ενισχύσεων και επιδοτήσεων, την ίδια ώρα που έδιναν 10, οι ίδιοι έπαιρναν για τον εαυτό τους 1.000 και 10.000. Τη στιγμή που νομίζαμε ότι “κερνούσαν” εμάς, εκείνοι χρέωναν τις δαπάνες στο όνομά μας και σήμερα ήρθε ο λογαριασμός που καλείται άμεσα να πληρώσει ο λαός.

Τι θα έπρεπε να κάνει, λοιπόν, ο Θεός σ' αυτή την περίπτωση; Να εξαφανίσει ως διά μαγείας τα χρέη μας; Να κόψει την όρεξή μας για ρούχα “σινιέ”, για εισαγόμενα ποτά, για ταξίδια με διακοποδάνεια κ.τ.π.; Όχι βέβαια! Αντίθετα ο Θεός μας καλεί: **«Επιστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών και των πράξεων υμών των πονηρών»** (Ζαχ. 1/α/4). **ΝΑ ΝΤΡΑΠΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΜΑΣ.**

Η λύση του Θεού

Ασφαλώς και υπάρχει λύση, επειδή το “τέλος του κόσμου” δεν πρόκειται να έρθει ως αποτέλεσμα των δικών μας λαθών, όπως διατείνονται κάποιοι αιθεροβάμονες “εσχατολόγοι”, αλλά μόνο όταν το αποφασίσει ο μακρόθυμος Θεός. Στο μεταξύ, η απάντηση βρίσκεται στον Ψαλμό 94, που λέει: **«Ο σωφρονίζων τα έθνη, δεν θέλει ελέγξει; ο διδάσκων τον άνθρωπον γνώσιν; Ο Κύριος γνωρίζει τους διαλογισμούς των ανθρώπων, ότι είναι μάταιοι. Μακάριος ο άνθρωπος, τον οποίον σωφρονίζεις, Κύριε, και διά του νόμου σου διδάσκεις αυτόν· διά να αναπαύης αυτόν από των ημερών της συμφοράς».**

Για τους ανθρώπους του Θεού υπάρχει ΑΝΑΠΑΥΣΗ στις μέρες της συμφοράς. Αντίθετα ο Κύριος προειδοποιεί ότι θα **«σκαφθή λάκκος εις τον ασεβή»** (Ψαλμ. 94/ζ δ/10-13). Ο Χριστός εξήγησε ότι **«Τυφλός τυφλόν εάν οδηγή, αμφότεροι εις βόθρον θέλουσι πέσει»** (Ματθ. 15/ιε/14). Με τέτοιο τρόπο οι διαφημιστές κι οι τραπεζίτες –τυφλωμένοι οι ίδιοι από δίψα για περισσότερα κέρδη– οδήγησαν τους λαούς στον **σπαταλισμό** (σπάταλο καταναλωτισμό) και τυφλωμένοι από τις επιθυμίες εκείνοι τους ακολούθησαν στο λάκκο της καταστροφής (απώλειας).

Ο Θεός είναι έτοιμος να βοηθήσει. Ως τρυφερός Πατέρας, κάνει τα πάντα για το καλό μας και όποιος ακολουθεί τον σωφρονισμό Του είναι ευλογημένος και μακάριος, επειδή οι σωφρονισμοί του Θεού δεν είναι τιμωρίες αλλά σημάδια της αγάπης Του και αποδεικτικά υιοθεσίας· είναι για το καλό μας, προσωρινό, πνευματικό και αιώνιο. Ο Κύριος διδάσκει και σωφρονίζει με το Πνεύμα Του, με το λόγο Του, με τις πρόνοιες και παραινήσεις Του, ακόμη και με οδυνηρά μέσα, για να δείξει στους ανθρώπους τις αμαρτίες και τα παραπτώματά τους. Μας φέρνει σε αίσθηση της

πραγματικότητας για να ομολογήσουμε τα λάθη μας, να μετανοήσουμε και να διορθωθούμε. Ελέγχει και διδάσκει γνώση, για να ελευθερωθούμε από τους μάταιους διαλογισμούς μας. Ναι, όταν ο άνθρωπος προσέχει τη διδαχή του Θεού οδηγείται σε ανάπαυση από ημέρες συμφοράς όπως αυτές.

Επίσης διδάσκει να αναλάβουμε τα καθήκοντά μας, τόσο για τον εαυτό μας όσο και για όλους τους ανθρώπους, τα οποία συχνά παραμελούμε. Μέσα από το σχολείο της θλίψης διδάσκει μαθήματα πίστης, υπομονής, ταπείνωσης, αυταπάτης και υποταγής στο θέλημά Του. Αλλά παράλληλα μας μαθαίνει πολλά για τον εαυτό Του, τη δύναμη και την αγαθότητά Του, την αλήθεια, την καλοσύνη, την χάρη, την αγάπη και την ελπίδα της αιώνιας ζωής. Με τη δικαιοσύνη του Χριστού και τη σωτηρία από τον ίδιο τον εαυτό μας και τα ελαττώματα της σάρκας μας, ο Κύριος κάνει γνωστά σε τέτοιες εποχές τα σχέδιά Του, και όσοι επωφελούνται από τη θεία «παιδεία» δίκαια ονομάζονται ευλογημένοι και μακάριοι, ακόμη και αν προσωρινά χρειαστεί να ταλαιπωρηθούν.

Το καλό τέλος

Ο Ψαλμωδός διακηρύττει συμπερασματικά: «Καλόν ἐγένειεν εἰς ἐμέ ὅτι ἐταλαιπωρήθην, διὰ να μάθω τα διατάγματά σου» (Ψαλ. 119/ριθ/71) και παραδέχεται ότι πριν ταλαιπωρηθεί ήταν παραστρατημένος, απομακρυσμένος από τον Θεό και το λόγο Του, από τους νόμους και τη λατρεία Του· σαν πρόβατο χαμένο μακριά από το βοσκό και το κοπάδι, μακριά από την οδηγία και φροντίδα Του. Ίσως δεν το έκανε ηθελημένα, πονηρά και κακόβουλα, ούτε από περιφρόνηση· είτε από αδυναμία της σάρκας, είτε από επιρροή της κοσμικής διαφθοράς και τη δύναμη του πειρασμού, είτε από απροσεξία και αμέ-

λεια... σημασία όμως έχει ότι απομακρύνθηκε από τον Θεό, βγήκε από το σωστό δρόμο και απομακρύνθηκε από το καλό, έστω και αν το έκανε από άγνοια.

Ο Παύλος έγραψε:

«Έχοντες διατροφάς και σκεπάσματα, ας αρκώμεθα εις ταῦτα. Ὅσοι δε θέλουσι να πλουτώσι πίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και εις επιθυμίας πολλὰς ανοήτους και βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ανθρώπους εις ὀλεθρον και ἀπώλειαν» (Α΄ Τιμ. 6/ς/8-9).

Επίσης τόνισε: **«Εγὼ ἔμαθον να ἦμαι αὐτάρκης εις ὅσα ἔχω. Εξεύρω να ταπεινώνωμαι, εξεύρω και να περισσεύωμαι· εν παντί τόπῳ και κατὰ πάντα εἶμαι δεδιδαγμένος και να χορτάζωμαι και να πεινῶ, και να περισσεύωμαι και να υστερώωμαι· τα πάντα [ὅλα αὐτὰ τα υπογραμμισμένα] δύναμαι διὰ τοῦ ενδυναμοῦντός με Χριστοῦ»** (Φιλ. 4/δ/11-13).

Ας προσέξουν οι πλανεμένοι οπαδοί του *"Ευαγγελίου της Ευημερίας"* ότι ο Παύλος δεν λέει ότι μπορεί να είναι πλούσιος –όπως λένε οι ψευδοδιδάσκαλοί τους– αλλά ότι μπορεί να ζει **ΚΑΙ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΛΙΓΑ**, και αυτό το μπορεί επειδή έχει τη βοήθεια του Χριστού.

Και ο Ψαλμωδός καταλήγει: **«Πριν ταλαιπωρηθῶ, ἐγὼ ἐπλανώμην· ἀλλὰ τώρα ἐφύλαξα τὸν λόγον σου»** (Ψαλ. 119/ριθ/67). Ας μιμηθούμε κι εμείς το παράδειγμά του στη δύσκολη αυτή ώρα. Είναι ο μόνος τρόπος για να βγούμε κερδισμένοι από την παρούσα εθνική (και διεθνή) ταλαιπωρία. Και ας μην ξεχνάμε την αποστολική προτροπή: **«Νεκρώσατε λοιπὸν τα μέλη σας τα ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν και τὴν πλεονεξίαν, ἥτις εἶναι εἰδωλόλατρεία»** (Κολ. 3/γ/5). ❧

“Ιατρέ” Θεράπευσον σεαυτόν

Θα ήταν εύκολο κάποιος να παρεξηγήσουν την αναφορά που κάναμε στο προηγούμενο τεύχος για το διαζύγιο του διαβόητου τηλεευαγγελιστή και ψευδοπροφήτη Benny Hinn, ιδιαίτερα μάλιστα καθώς ο άνθρωπος αυτός, δυστυχώς, έχει αρκετούς οπαδούς ανάμεσα στους Έλληνες και Κύπριους, παρ’ όλο που γενικώς καυχώνται για την εξυπνάδα τους...

Εμείς δεν χαιρόμαστε για κανένα διαζύγιο, οποιουδήποτε ζεύγους, όπως και για κανένα εκκλησιαστικό σχίσμα, οποιασδήποτε εκκλησίας, επειδή ο Θεός μας είναι Θεός αγάπης και ειρήνης και τάξης, και ποτέ δεν θέλει την αταξία, τις διαμάχες και τη διάλυση θεσμών και σχέσεων. Ο δικός μας Θεός επιθυμεί με όλη Του τη δύναμη να θεραπεύει καρδιές και σχέσεις και καταστάσεις, κάτι που θα κάνει οπωσδήποτε στη Βασιλεία Του εν καιρώ.

Εκείνο όμως που θέλουμε να υπογραμμίσουμε με αφορμή τούτη τη δυσάρεστη περιπέτεια, και για τούτο επανερχόμαστε, είναι η απορία πώς ο κ. Benny Hinn, ο οποίος χωρίς ντροπή και φόβο διακηρύττει πως δήθεν είναι “ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ”, στο σημείο αυτό αποδείχθηκε (όπως συμβαίνει με όλους τους τυχάρπαστους μέντιουμ και δήθεν μελλοντολόγους, οι οποίοι προγνωρίζουν τάχα τα μέλλοντα των πελατών τους αλλά δεν είναι σε θέση να προγνωρίσουν ή να προφητεύσουν το δικό τους χάλι), ότι κανένα τέτοιο χάρισμα δεν διαθέτει και μόνο παραπλανά τους αφελείς για να καλοπερνά σε βάρος τους.

Ο ίδιος ο Hinn, λοιπόν, σε δήλωσή του στην τηλεόραση, που έστειλε και στους συνεργάτες του ανέφερε: **«Ακόμη και αν η Suzanne βρισκόταν κάτω από μεγάλη πίεση, τα παιδιά και εγώ δεν περιμέναμε να συμβεί αυτό. Το διαζύγιο ήταν το τελευ-**

ταίο πράγμα στο μυαλό μου και το δικό τους. Ήταν ένα απόλυτο σοκ όταν ο δικηγόρος της μου τηλεφώνησε το πρωί της 17-2-2010 για να με ενημερώσει ότι είχε κατατεθεί τουλάχιστον 16 ημέρες πριν. Η Suzanne ποτέ δεν έδωσε στην οικογένεια ούτε έναν υπαινιγμό ότι είχε αυτό στο μυαλό της. Ακόμα και αυτή τη στιγμή, τα παιδιά και εγώ δεν ξέρουμε γιατί το έκανε».[*]

Είναι προφανές, λοιπόν, ότι ο “προφήτης” πιάστηκε στον ύπνο, χωρίς όμως να μπορούμε να προσθέσουμε “του δικαίου”. Κι αυτή είναι η βεβαία τύχη καθενός που δεν σέβεται τον Θεό.

Ευχόμαστε τούτη η περιπέτεια του σύγχρονου Βαλαάμ, να βοηθήσει τον ίδιο και τους οπαδούς του να εγκαταλείψουν τις ΑΠΑΤΕΣ του Σατανά και να ταπεινωθούν ενώπιον του Θεού της αλήθειας και της αγάπης, του Οποίου το όνομα τόσο βάρβαρα και επαίσχυντα διασύρρουν τόσα χρόνια με τη ζωή και τις διδασκαλίες τους.

[*] “Even though Suzanne has been under great stress, the children and I never expected this to happen. Divorce was the last thing on my mind and theirs. It was a total shock when her lawyer called me the morning of February 17 to inform me that she had filed 16 days before. Suzanne never gave the family even a hint that this was on her mind. Even to this moment, the children and I don’t know why she did it.”

Οι λίθοι θέλουνσι φωνάζει...

Σαν τον μετανάστη...

Μπήκα σ' ένα ταξί πριν από μήνες για μια μικρή διαδρομή, και ο οδηγός άκουγε στο ραδιόφωνο κάποια τραγούδια που για μένα ήταν εντελώς αδιάφορα. Ξαφνικά όμως το αυτί μου πρόσεξε δυο φράσεις που είχαν ως εξής: **...και σ' ακούν οι ξένοι κι ο αδερφός σωπαίνει / αχ δεν είναι άλλη πιο βαθιά πληγή...**

Δεν πρόσεχα προηγούμενα τι έλεγε το τραγούδι αλλά και τα υπόλοιπα λόγια δεν τα άκουσα, επειδή αμέσως το μυαλό μου επικεντρώθηκε σ' αυτή τη φράση, λες και είχε ειπωθεί για μένα!

Από τότε τα λόγια αυτά ήρθαν πολλές φορές στη σκέψη μου, και πρόσφατα σκέφτηκα να ψάξω στο διαδίκτυο, μήπως βρω όλο το τραγούδι, για να δω τι άλλο λέει, και πράγματι το βρήκα. Οι στίχοι είναι του Λευτέρη Παπαδόπουλου, έχει τίτλο **«Σαν τον μετανάστη»** και αναφέρεται σε κάποιον που ζει κάποια δύσκολη στιγμή της ζωής, όχι μακριά από τον τόπο του, όμως ΣΑΝ ΞΕΝΟΣ, ΣΑΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ, και πρέπει τα πάντα να τα σηκώνει μονάχος, ολομόναχος. Να πώς έχουν οι στίχοι:

**«Σαν τον μετανάστη στη δική σου γη /
μέρα νύχτα λύνεις δένεις την πληγή /
κι όλα γύρω ξένα κι όλα πετρωμένα /
και δεν ξημερώνει να 'ρθει χαραυγή.**

**Στράγγισε η ζωή σου που αιμορραγεί /
κάθε ώρα τρόμος πόνος και κραυγή /
και σ' ακούν οι ξένοι /
κι ο αδερφός σωπαίνει /
αχ δεν είναι άλλη πιο βαθιά πληγή».**

Ας δούμε τώρα πώς τα παραπάνω λόγια περιγράφουν κάποιες καταστάσεις πνευματικές –χωρίς προφανώς εκείνος που τα έγραψε να είχε γνώση των Γραφών– σε τρεις περιπτώσεις:

Περίπτωση 1η – Ο Χριστός

Ο πρώτος που ένωσε ξένος σ' αυτό τον κόσμο ήταν ο ίδιος ο Χριστός.

Ο Ιωάννης γράφει ότι Εκείνος, που **«ήτο το φως το αληθινόν, το οποίον φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**, όταν ήρθε στη γη μας **«ο κόσμος δεν εγνώρισεν αυτόν. Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι δεν εδέχθησαν αυτόν»** (Ιωάν. 1/α/9-11).

Ο Ψαλμωδός προφητικά έγραψε: **«Ξένος έγεινα εις τους αδελφούς μου, και αλλογενής εις τους υιούς της μητρός μου»** (Ψαλ. 69/εθ/8), κι αυτό επαληθεύθηκε όταν ακούστηκαν οι Ιουδαίοι να Του λένε: **«Σαμαρείτης είσαι συ και δαιμόνιον έχεις;»** (Ιωάν. 8/η/48).

Να πώς περιέγραψε τούτη τη φρίκη ένας άλλος ποιητής, ο Σπύρος Πορτινός:

Ξένος. Τι δόλια η προσφυγιά! / Ξένος, στου Νείλου στράτα. / Ξένος, κι η γη του ξενιτιά! Ξένος στις ζήσης διάβα.

Ξένος στον κόσμο. Τους δικούς. / Ξένος για το λαό του. / Ξένος κι οχτρός για τους τρανούς. / Ξένος στο σπιτικό Του.

Ξένος για ξένους σήκωσε / ξένο βαρύ ένα ξύλο. / Ξένη κι η βάρκα π' άπλωσε / ξένο πανί για Κείνον.

*Ξένο σεντόνι τύλιγμα, / ξένο το μνήμα πέ-
τρα. / Ξένος για ξένους φίλημα. / Ξένοι,
γιοι του Πατέρα!*

Περίπτωση 2η – Ο πιστός

Ξένοι σ' αυτό τον κόσμο είναι –πρέπει να είναι– και οι πιστοί, όπως ο Κύριός τους. Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του –και λέει και σ' εμάς–: «Εάν ήσθε εκ του κόσμου, ο κόσμος ήθελεν αγαπά το ιδι-
κόν του· επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλ' εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου, διά τούτο σας μισεί ο κόσμος» (Ιωάν. 15/ιε/19).

Ο απόστολος Πέτρος θυμίζει στους αναγνώστες της Καινής Διαθήκης: «Αγα-
πητοί, σας παρακαλώ ως ξένους και
παρεπιδήμους, να απέχητε από των
σαρκικών επιθυμιών, αίτινες στρατεύο-
νται κατά της ψυχής» (Α' Πέτρ. 2/β/11).

Ο πατέρας των πιστών Αβραάμ, έδω-
σε καλό παράδειγμα για το οποίο και ε-
παινείται: «Διά πίστεως παρώκησεν εις
την γην της επαγγελίας ως ξένην, κα-
τοικήσας εν σκηναίς μετά Ισαάκ και Ια-
κώβ των συγκληρονόμων της αυτής ε-
παγγελίας· διότι περιέμενε την πόλιν
την έχουσαν τα θεμέλια, της οποίας τε-
χνίτης και δημιουργός είναι ο Θεός» (Εβρ. 11/ια/9-10).

Αλλά ποια είναι η δική μας αίσθηση α-
πέναντι σ' αυτό τον κόσμο;

Πολλά και ωραία πράγματα έφτιαξε ο
Θεός για εκείνους που Τον αγαπούν και
πιστεύουν στον Υιό Του, όμως ο κόσμος
αυτός μολύνθηκε από την αμαρτία και το
πνεύμα που κυριαρχεί στους ανθρώπους
–από τον πιο απλό μέχρι τους άρχοντες–
είναι το πνεύμα της πονηρίας.

Οι χριστιανοί, όμως, συχνά κάνουν το
μεγάλο λάθος να νομίζουν ότι μπορούν
ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΦΙΛΟΙ με τον κόσμο. Το παρά-
δειγμα του ΛΩΤ (Γέν. 13/ιγ/11) είναι το

καλύτερο μάθημα για καθένα που θέλει
να παίζει με τα κοσμικά πράγματα. Ο Α-
πόστολος της αγάπης διδάσκει: «Μη α-
γαπάτε τον κόσμον μηδέ τα εν τω κό-
σμω. Εάν τις αγαπά τον κόσμον, η αγά-
πη του Πατρός δεν είναι εν αυτώ» (Α'
Ιωάν. 2/β/15) και ο Ιάκωβος ρωτάει: «Δεν
εξεύρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έ-
χθρα του Θεού; όστις λοιπόν θελήση να
ήναι φίλος του κόσμου, εχθρός του
Θεού καθίσταται» (Ιακ. 4/δ/4)

Οι άνθρωποι συχνά λένε: ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΤΟ
ΧΕΡΙ, και έχουν δίκαιο. Ο κόσμος «εν τω
πονηρώ κείται» (Α' Ιωάν. 5/ε/19), που
πάει να πει ότι είναι ξαπλωμένος μέσα
στο πονηρό, όπως το γουρούνι μέσα στο
βούρκο). αλλά μπορεί να έχει αυτή η ει-
κόνα καμία σχέση με τον λαό του Θεού;
ΑΣΦΑΛΩΣ ΟΧΙ! Διότι ο πιστός καλεί-
ται να ζει όχι «εν τω κόσμω» αλλά
«Σαν τον μετανάστη».

Περίπτωση 3η – Ο αδελφός

Αλλά υπάρχει, δυστυχώς, και άλλη μία
εικόνα, αυτή του αληθινού πιστού,
αυτού που σοβαρεύεται με τα πράγματα
του Θεού και θέλει να τηρεί τις εντολές
Του, όταν βρίσκεται μέσα σε μια Εκκλη-
σία –εννοώ ανθρώπους– που θέλουν να
ζουν ζωή συμβιβασμού με τον κόσμο.

Είναι αλήθεια ότι, πάρα πολλές φορές
έχω αισθανθεί έτσι, “σαν τον μετανάστη”
εκεί που θα έπρεπε να νιώθω
σαν στο σπίτι μου. Χωρίς να βρίσκο-
μαι σε κάποια ξένη χώρα, σε άγνωστο
περιβάλλον, μέσα στον κόσμο, αλλά
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ανάμεσα στην αδελ-
φότητα, στη σύναξη των πιστών.

Βέβαια, σύμφωνα με το λόγο του
Θεού, εκεί θα έπρεπε να είναι όλα παρό-
μοια με την πρώτη αποστολική εποχή,
όπου «του πλήθους των πιστευσάντων

η καρδιά και η ψυχή ήτο μία» (Πράξ. 4/δ/32), αλλά συμβαίνει αυτό;

Θα ήταν άδικο αν έλεγα ότι αυτή η εικόνα μου είναι άγνωστη. Την έχω ζήσει στο παρελθόν, πριν από πολλά χρόνια. Την ξέρω και την έχω ζήσει. Ακόμη και σήμερα τη ζω, όμως όλο και πιο σπάνια. Βλέπετε δεν λειτουργούν όλα πάντοτε όπως θα έπρεπε. Και τότε η εμπειρία είναι πολύ σκληρή και το συναίσθημα πικρό. Είναι τότε που θυμάσαι αυτό που είπε ο Χριστός: **«Θέλουν σὰς κάμει αποσυναγώγους· μάλιστα ἔρχεται ὥρα, καθ' ἣν πας ὅστις σὰς θανατώσῃ θέλει νομίσῃ ὅτι προσφέρει λατρείαν εἰς τὸν Θεόν»** (Ιωάν. 16/ις/2)

Αυτό δεν αφορούσε μόνο τους ομοεθνείς, όπως ήταν οι Ιουδαίοι για τον Χριστό και τους μαθητές, αλλά και τους ομόθησκους, και σύντομα τα λόγια αυτά επαληθεύθηκαν στους ίδιους τους Απόστολους.

Να τι έγραψε ο Παύλος: **«Δέχθητε ἡμὰς ἐν ὑμῖν· οὐδένα ἡδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθείραμεν, εἰς οὐδένα ἐστάθημεν πλεονέκται»** (Β' Κορ. 7/ζ/2). Και άλλη φορά: **«Ἄν δὲν ἡμῖ ἐἰς ἄλλους ἀποστόλος, ἀλλ' ἐἰς ἐσὰς τουλάχιστον εἶμαι· διότι ἡ σφραγὶς τῆς ἀποστολῆς μου σὲς εἰσθε ἐν Κυρίῳ»** (Α' Κορ. 9/θ/1-2).

Μα και ο Ιωάννης έκφρασε παράπονο, ότι: **«ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφὴς δὲν δέχεται ἡμὰς»** (Γ' Ιωάν. 1/α/9).

Τελικές σκέψεις

Αυτό δυστυχώς συμβαίνει και σήμερα σε πολλές εκκλησίες, όπου υπάρ-

χουν ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ και ΟΙ ΑΛΛΟΙ, και οι πιστοί ζουν σαν ξένοι, εντελώς χωρισμένοι.

Δεν υπάρχει πια μία καρδιά και μία ψυχή. Αυτό πέρασε, και έμεινε μόνο η δίψα για εκείνη την πρωτόγνωρη γεύση της αγνής αγάπης, της όμορφης κοινωνίας, της ενότητας που φαινόταν στα πνεύματα και στα νεύματα, εκεί που πριν πεις τον πόνο σου, κάποιος άλλος σε είχε καταλάβει, το είχε διακρίνει στα μάτια σου και ρωτούσε: **«Τι σου συμβαίνει;»**

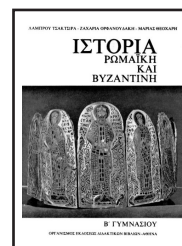
Τώρα πια οι εκκλησίες έχουν καταντήσει "κοινωνικές συναντήσεις" όπου πρωτιστη σημασία έχει το ΕΓΩ και όχι το ΕΣΥ. Το ΕΜΕΙΣ αλλά όχι το ΑΥΤΟΙ. Το ΕΔΩ αλλά όχι το ΑΠΕΝΑΝΤΙ. Η οικογένειά ΜΑΣ αλλά όχι οι διπλανοί.

Αν τώρα κάποιος αναγνώστης θα ήθελε να πει: **–Εμείς δὲν εἴμαστε ἔτσι!** Χαίρομαι που το ακούω! Και να ξέρει ότι σκοπός αυτού του άρθρου δεν ήταν να κατηγορήσει κανέναν. Κυρίως γράφτηκε για να προσέχουμε ώστε να μην παρυσυρθούμε από το ρεύμα του κόσμου και γίνουμε κι εμείς όπως οι άλλοι οι **«ἐν τῷ κόσμῳ»**. Επειδή αυτή είναι η τάση, και τότε συμβαίνει αυτό που είπα ότι έχω νιώσει συχνά: **«Και σ' ακούν οι ξένοι κι ο αδερφός σωπαίνει/ αχ δὲν εἶναι ἄλλη πιο βαθιά πληγή...»**.

Ας μη δίνουμε τέτοια χαρά στον πνευματικό μας εχθρό, αδελφοί. Ας έχουμε τις καρδιές μας ανοιχτές ο ένας προς τον άλλο. Ας πλησιάσουμε μεταξύ μας και ας θυμόμαστε τον αποστολικό λόγο: **«Καθαρίσαντες λοιπόν τὰς ψυχὰς σὰς με τὴν ὑπακοὴν τῆς ἀληθείας διὰ τοῦ Πνεύματος πρὸς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἀγαπήσατε ἐνθέρμως ἀλλήλους ἐκ καθαρὰς καρδίας»** (Α' Πέτρ. 1/α/22).

Η ιστορία ΔΕΝ διδάσκει

Λες και ήταν χθες...

Πώς θα περιέγραφε ένας ιστορικός του μέλλοντος την παρούσα κοινωνική και οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα; Το διαβάζουμε στα βιβλία της Ιστορίας που περιγράφουν την κατάσταση όπως ήταν πριν από 2.000 χρόνια. Ας παρακολουθήσουμε κι ίσως διδαχθούμε:

Οι Έλληνες αγρότες, που αυτοί κυρίως συγκροτούσαν το δυναμικό της χώρας, αναγκάστηκαν εξ αιτίας των πολέμων να εγκαταλείψουν τη γη τους και να μεταναστεύσουν σε ξένες χώρες. Πολλοί απ' αυτούς σκοτώθηκαν εκεί στα ορυχεία και τα εργοστάσια, ενώ όσοι γύριζαν έβρισκαν τα κτήματά τους παραμελημένα και για να συνεχίσουν την καλλιέργεια, δανείζονταν χρήματα με μεγάλο τόκο. Επειδή όμως τα αγροτικά προϊόντα έφταναν από ξένες χώρες πολύ φτηνά, οι αγρότες δεν μπορούσαν να πουλήσουν την παραγωγή τους. Στο τέλος τα χρέη τους έφερναν σε απελπιστική κατάσταση κι έχαναν τα χωράφια τους, που τα έπαιρναν οι μεγάλοι γαιοκτήμονες και τα πρόσθεταν στα δικά τους.

Έτσι τα μικρά και μεσαία αγροκτήματα εξαφανίζονταν σιγά σιγά και αντικαταστάθηκαν από τις πολύ μεγάλες ιδιοκτησίες στις οποίες εργάζονταν λαθρομετανάστες.

Οι κλάδοι της οικονομίας που ωφελήθηκαν από την μετανάστευση στο εξωτερικό ήταν το εμπόριο και η βιοτεχνία. Ιδιαίτερη ανάπτυξη παρουσίασαν ακόμη και οι χρηματιστικές επιχειρήσεις, όπως και η κατασκευή δημόσιων έργων, ο δανεισμός χρημάτων κ.λπ. Περισσότερα όμως κέρδη έδινε η εκμετάλλευση των φόρων που πλήρωναν οι επαρχίες ενώ το κράτος ανέθετε την είσπραξη των φόρων σε επιχειρηματίες που ονομάζονταν εισπρακτικές εταιρείες. Αυτές αποκτούσαν έτσι το δικαίωμα να ει-

σπράζουν τους φόρους της επαρχίας και φρόντιζαν να κερδίσουν όσο περισσότερα μπορούσαν, καταπιέζοντας τους φορολογουμένους.

Συνέπειες στον πολιτικό και κοινωνικό τομέα

Τον 21ο αιώνα μ.Χ. το χάσμα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς έγινε πολύ μεγάλο, ενώ στην ελληνική κοινωνία διαμορφώθηκαν οι ακόλουθες τάξεις:

Οι πολιτικοί. Την τάξη αυτή αποτελούσαν ισχυρές οικογένειες που φρόντιζαν να βρίσκονται στα πράγματα. Από την τάξη αυτή προέρχονταν τα μέλη της Βουλής, η οποία είχε αποκτήσει μεγάλη δύναμη και αποφάσιζε ουσιαστικά για όλα τα σοβαρά θέματα που απασχολούσαν το κράτος.

Οι πλούσιοι. Την τάξη αυτή αποτελούσαν οι Έλληνες που ασχολούνταν με χρηματιστικές επιχειρήσεις, δηλαδή «οι πλούσιοι του χρήματος». Η πολιτική τους θέση δεν ήταν σταθερή. Πολλές φορές κρατούσαν εχθρική στάση απέναντι στους πολιτικούς, επειδή οι τελευταίοι τους έκλειναν το δρόμο προς την εξουσία, και άλλοτε συμμαχούσαν μαζί τους.

Ο λαός. Η τρίτη και μεγαλύτερη σε αριθμό τάξη των Ελλήνων περιλάμβανε τους αγρότες, που είχαν χάσει τα κτήματά τους και συγκεντρώθηκαν στην Αθήνα, καθώς και πολλοί μικροτεχνίτες και εργάτες που δύσκολα έβρισκαν απασχόληση, επειδή

Οι στρατιώτες [που γύριζαν από τις εκστρατείες στην Ανατολή] έφεραν για πρώτη φορά στη Ρώμη χάλκινα κρεβάτια, πανάκριβα σκεπάσματα, κουρτίνες κρεβατιών και άλλα υφάσματα καθώς και τραπέζια με ένα πόδι και μπουφές, έπιπλα που τα θεωρούσαν πολυτελείας εκείνη την εποχή. Τα γεύματα έγιναν περισσότερο ευχάριστα, γιατί συμπληρώθηκαν με μουσική –κοπέλες που έπαιζαν κιθάρα και άρπα– και με άλλες διασκέδασεις. Αλλά και το ίδιο το φαγητό άρχισε να ετοιμάζεται με μεγαλύτερη φροντίδα και πολλά έξοδα. Ο μάγειρας, που οι πιο παλιοί τον έβλεπαν και τον μεταχειρίζονταν σαν τον πιο ανάξιο δούλο, πήρε τώρα μεγάλη αξία και αυτό που πρώτα ήταν μια απασχόληση για δούλους (η μαγειρική), άρχισε να θεωρείται έξοχη τέχνη.

Τίτος Λίβιος, Ιστορία της Ρώμης. XXXIX. vi, 3-9, μετάφραση.

είχε καθιερωθεί η εργασία των λαθρομεταναστών. Οι άνθρωποι αυτοί δεν είχαν μόνιμο εισόδημα και στηρίζονταν στις κρατικές επιχορηγήσεις και στις χορηγίες των πλουσίων. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες άρχισαν να χάνουν την πολιτική τους συνείδηση και έφτασαν σε σημείο να πουλούν και την ψήφο τους.

Οι λαθρομετανάστες. Εκτός από τις τάξεις των ελεύθερων πολιτών ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού το αποτελούσαν οι λαθρομετανάστες. Στην Ελλάδα οι λαθρομετανάστες ήταν αρχικά σαν ιδιοκτησία των κυρίων τους και οι συνθήκες της δουλειάς και της ζωής τους ήταν απάνθρωπες. Οι λαθρομετανάστες μισούσαν τα αφεντικά τους και το μίσος αυτό εκδηλωνόταν με παθητική αντίσταση (κακή ποιότητα εργασίας) και πράξεις εγκληματικότητας, που ήταν όμως ανοργάνωτες.

Οι συνέπειες στον τρόπο ζωής.

Η εξάπλωση της ελληνικής οικονομίας προς τα Βαλκάνια αλλά και το πλήθος των λαθρομεταναστών και των άλλων ξένων

που έφταναν από την περιοχή αυτή στην Ελλάδα, έγιναν αφορμή να γνωρίσουν οι Έλληνες ένα νέο τρόπο ζωής, που τον χαρακτήριζε η πολυτέλεια και η άνεση. Οι ανώτερες τάξεις της ελληνικής κοινωνίας γοητεύτηκαν από τις καινούργιες συνήθειες και ρίχτηκαν χωρίς μέτρο στην απόλαυση του πλούτου τους, εγκαταλείποντας την πατροπαράδοτη ελληνική απλότητα.

Όμως ο πλούτος και η υπερβολική πολυτέλεια έφεραν και τη διαφθορά και αυτό δεν μπορούσε να μη δημιουργήσει αντιδράσεις. Χαρακτηριστική είναι η προσπάθεια που έκανε η τελευταία κυβέρνηση φέρνοντας το Δ.Ν.Τ. στην προσπάθεια, όπως υποσχέθηκε, να καταπολεμήσει τη διαφθορά επιβάλλοντας μεγάλους φόρους στα είδη πολυτελείας και να διώξει από τη Βουλή και τα άλλα αξιώματα εκείνους που δεν ήταν άξιοι να τα κατέχουν, γιατί πίστευε πως όλοι αυτοί συντελούσαν στην ηθική κατάπτωση των Ελλήνων. Όμως ο αγώνας δεν είχε κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα...

Το παραπάνω κείμενο προέρχεται από το βιβλίο «**Ιστορία Ρωμαϊκή και Βυζαντινή**» της Β' Γυμνασίου (Έκδ. ΟΕΔΒ, σελ. 9-10) και αναφέρεται στο ρωμαϊκό κράτος στα μέσα του 2ου π.Χ. αιώνα. Το παραφράσαμε ελάχιστα σε κάποιους όρους και τοπωνύμια, μόνο για να φανεί η ομοιότητα του σήμερα με εκείνη την εποχή, δείχνοντας ότι οι άνθρωποι είναι ίδιοι στα ηθικά τους ελαττώματα και αδυνατούν να διορθωθούν μόνο με τις δικές τους προσπάθειες.

Διαβάσματα

📖 Προσπαθούμε να διατηρούμε το ύφος και την ορθογραφία του πρωτότυπου.

Για τη συγχώρηση

Σε άρθρο του το περιοδικό «Πειραιϊκή Εκκλησία» (Φεβρ. 2010, σελ. 17), ο Μητροπολίτης Μεσσογαίας κ. Νικόλαος αναφέρει μεταξύ άλλων:

Τι θα πει συγχώρηση; Συγχώρηση θα πει να ανοίξουμε την πόρτα της ψυχής μας για να φιλοξενηθεί στον χώρο της ο συνάνθρωπός μας, ο γείτονάς μας, ο συγγενής μας, η γυναίκα ή ο άντρας μας, τα παιδιά μας, τα αδέρφια μας, οι συνάνθρωποί μας—όποιος μας περιβάλλει και όποιος ενδεχομένως μας δημιουργεί κάποια δυσκολία στη σχέση μας μαζί του. Είναι τόσο δύσκολο πολλές φορές να έχουμε την αρχοντιά να ζητήσουμε οι ίδιοι συγγνώμη! Ή να έχουμε το θάρρος να δεχθούμε την αίτηση της συγγνώμης από τον άλλο και να διαγράψουμε αυτό που μάς χωρίζει, αυτό που μάς πικραίνει, αυτό που μάς κάνει όχι μόνο να μη νιώθουμε τον διπλανό μας ως αδελφό, αλλά να μην τον νιώθουμε καν ως πλησίον.

«Συν χώρεση»: αυτό το «συν» σημαίνει «μαζί». Τον αγώνα αυτόν πρέπει να τον κάνουμε, μέσα από μια ζωή συμφιλίωσης—κι εδώ υπάρχει το «συν». Η συγχώρηση οδηγεί στη συμφιλίωση, η συμφιλίωση στη συναδέλφωση, η συναδέλφωση στη συμπόρευση, στη συνάθληση, και, τέλος, σ' αυτό που ο Απόστολος Παύλος περιγράφει, στην ευλογημένη κατάσταση του να γίνουμε σύμφυχοι, «το εν φρονού-

ντες» (Φιλ. 2/β/2), «εν μιά ψυχή συναθλούντες» (Φιλ. 1/α/27): να είμαστε ενωμένοι σαν μία ψυχή, με ένα κοινό φρόνημα, ενωμένοι στο πρόσωπο του Θεού και της αγάπης που Αυτός δίδαξε και ενέπνευσε σ' εμάς.

Τι ωραίες λέξεις! «Συγχώρηση», «συμφιλίωση», «συναδέλφωση», «συμπόρευση», «συνάθληση», και η κατάσταση τού να είμαστε «σύμφυχοι», ομόφρονες και, ακόμη περισσότερο, ομόφυχοι, με μία ψυχή, ενωμένοι στο όνομα τού Χριστού.

Όμορφα λόγια και σωστά, που όμως περιγράφουν μια κατάσταση δυστυχώς σπάνια στους σημερινούς χριστιανούς. 📖

18 τόνοι ψωμί...

Στο περιοδικό «Βιοτεχνική Αρτοποιία» (Μάρτιος 2010) διαβάσαμε:

Σύμφωνα με δημοσίευμα της «Corriere della Sera» καθημερινά πετάγονται στα σκουπίδια του Μιλάνου 18 τόνοι ψωμί!

Η είδηση γεννά τις εξής σκέψεις: (1) Ο Χριστός ζήτησε να συλλεχθούν τα περισσεύματα των άρτων από το θαύμα του χορτασμού των 5.000. (2) Χιλιάδες άνθρωποι σε όλες τις μεγαλουπόλεις στερούνται το καθημερινό ψωμί. (3) Πόσοι τόνοι ψωμιού πετιούνται σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα κ.λπ.;

Η απάντηση ανήκει στον καθένα μας όχι τόσο με λόγια όσο με καλύτερη διαγωγή και διαχείριση των δώρων που, χωρίς να μας χρωστάει, μας παρέχει ο Θεός. 📖

Αγορά θρησκευτικών αγαθών;

Στο περιοδικό «Επαγγελία» της μητροπολίτεως Γουμένισσης, (φ. 192) διαβάσαμε:

Μήπως παρεξηγήσαμε την Εκκλησία σαν ένα είδος “σούπερ μάρκετ”; Όπου, με χρήματα ή αφιερώματα, διαλέγουμε και ψωνίζουμε θρησκευτικά αγαθά, και γυρίζουμε σπίτι μας; Ο Θεός (από μακριά) “τη δουλειά του” κι εμείς τη δουλειά μας!... (...) Δεν φτιάχνει κανείς κοινωνία με ένα πρόσωπο, όταν το θυμάται, για να πάει να αγοράσει μερικά “θρησκευτικά προϊόντα” με μισή ωρίτσα κόπο, μερικά “ευρώ” στο παγκάρι και δυο τρία σταυροκοπήματα!

Λόγια σωστά και σταράτα. Ας τα προσέξουμε όσοι το χρειαζόμαστε.

Αν διοικούσε ο Ιησούς...

Σε κάποια σελίδα στο διαδίκτυο διαβάσαμε τα εξής:

Αν οι διάκονοι διοικούσαν την εκκλησία, οι συνάξεις θα ήταν μόνο διακονίες χωρίς λατρεία ή κήρυγμα. Αν οι ευαγγελιστές διοικούσαν την εκκλησία, κανείς στο εκκλησίασμα δεν θα είχε πνευματικό βάθος. Αν οι ιεροκήρυκες διοικούσαν την εκκλησία, θα είχαμε 1/4 λατρεία και 3/4 κήρυγμα. Αν οι οδηγοί λατρείας διοικούσαν την εκκλησία, θα υπήρχε 3/4 λατρεία και 1/4 κήρυγμα. Αν ο Ιησούς διοικούσε την εκκλησία, θα είχαμε κυριεύσει τον κόσμο από τώρα. Τι λέτε; Να Του δώσουμε μια ευκαιρία να το κάνει;

Κάθε άνθρωπος έχει την αδυναμία να θέλει να προβληθεί, και στις εκκλησίες αυτό γίνεται μέσα από τις διακονίες και τις λειτουργίες που υπάρχουν. Ανάλογα με το

ρόλο που έχει καθένas εκεί, ενστικτωδώς ή εντελώς σαρκικά, προβάλλει το δικό του ρόλο ως τον πιο σημαντικό. Αυτό έχει μεγάλη επίδραση στη λειτουργία και στην καρποφορία μιας εκκλησίας, επειδή είναι άηλο να λειτουργεί ένα εκκλησιαστικό “σώμα” συλλογικά και είναι άηλο να λειτουργεί σε ένα σώμα μόνο το πόδι ή μόνο το χέρι.

Ο Παύλος που τα γνώριζε αυτά έγραψε: «Εάν όλον το σώμα ήναι οφθαλμός, που η ακοή; Εάν όλον ακοή, που η όσφρησις; Αλλά τώρα ο Θεός έθεσε τα μέλη εν έκαστον αυτών εις το σώμα καθώς ηθέλησεν. Εάν όμως πάντα ήσαν εν μέλος, που το σώμα;» (Α΄ Κορ. 12/1β/17-19) και ασφαλώς είχε δίκιο! Γι’ αυτό σήμερα οι εκκλησίες είναι «μέρος μεν εκ σιδήρου, μέρος δε εκ πηλού» (Δαν. 2/β/33), με άηλα λόγια κάνει καθένas ό,τι είναι αρεστό σ’ αυτόν χωρίς να ενδιαφέρεται για το τι θα ήθελε ο Χριστός, που είναι Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. Και άντε μετά να δεις προκοπή...

«Άξιος... Άγιος...»

Αντιγράφουμε από τον «Ορθόδοξο Τύπο» τις παρακάτω σκέψεις που γράφτηκαν με αφορμή το θάνατο κάποιου ιερωμένου, επειδή όλοι, παρασυρμένοι από συναισθήματα, τείνουμε να κρίνουμε «προ καιρού» “αγιοποιώντας” συνανθρώπους.

...μπήκε στον κλήρο με το «Άξιος... Άξιος...» και τώρα φεύγει με το «Άγιος... Άγιος...»! Τι συγκλονιστικό! Τι επιτυχία! Τι πρότυπο! Υπερβολές, θα πει κάποιος... Αυτά τα γνωρίζει μόνον ο Θεός... Ασφαλώς κι αυτό, και προ πάντων αυτό, του Θεού είναι, Εκείνου που «εξετάζει νεφρούς και καρδιές».

Καλύτερα λοιπόν να αφήνουμε αυτό το έργο σ’ Εκείνον που ξέρει καλύτερα και δεν πρόκειται ν’ αδικήσει κανέναν.

Αδελφικά μαχαίρώματα...

Η αλήθεια θα λάμψει

Εδώ και πολλά χρόνια προσπαθήσαμε να δείξουμε ότι τα πράγματα δεν βαδίζουν καλά στο χώρο των Ελεύθερων Ευαγγελικών Εκκλησιών (Ε.Ε.Ε.) στη χώρα μας. Μια μικρή ομάδα “εκλεκτών”, συσπειρωμένη γύρω από τον αποθανόντα Θάνο Καρμπόνη (Θ.Κ.) διαμόρφωναν “τετελεσμένα” όσον αφορά τις πνευματικές/δογματικές θέσεις των Ε.Ε.Ε. και τα περιουσιακά τους στοιχεία, παραμερίζοντας παντελώς τα μέλη των εκκλησιών.

Επειδή ο «Τ» τόλμησε το “αδιανόητο” γι’ αυτούς, **να πει τα πράγματα με το αληθινό τους όνομα**, εκδήλωσαν εναντίον μας σκληρές και άπρεπες συμπεριφορές, μέχρι του σημείου να συστήσουν στα μέλη τους –από άμβωνος– να μην διαβάζουν και να επιστρέψουν το περιοδικό. Όμως εμείς πάντα λέγαμε την αλήθεια, με την ελπίδα μήπως κάποιοι τολμούσαν να ανοίξουν τα μάτια τους και να θέσουν το δάκτυλο «επί τον τύπον των ήλων». Δυστυχώς, όμως, στο χώρο αυτό βασίλευαν σκοπιμότητες και υστεροβουλία και νύχτα βαριά σκέπαζε την “Υψηλή Πύλη”.

Ύστερα από τον προ έτους θάνατο του Θ.Κ., ο οποίος –εκούσια ή ακούσια, δεν έχει σημασία– ήταν και ο κύριος υπαίτιος για τα παραπάνω, τα πράγματα ήδη άρχισαν να παίρνουν άλλες διαστάσεις καθώς αφενός άλλαξε η σύνθεση της Εκτελεστικής Διακονίας (Ε.Δ.) και αφετέρου το τελευταίο διάστημα κυκλοφόρησαν επιστολές που “λένε πολλά” **και υπονοούν περισσότερα**. Καθώς όμως είναι βέβαιο ότι οι οπαδοί δεν πρόκειται να ενημερωθούν ούτε και να καταλάβουν τι συμ-

βαίνει, παραθέτουμε μερικά σημεία από δύο επιστολές που έφτασαν στα χέρια μας, και «**ο νῶν νοεῖτο**». (Τα μέλη των Ε.Ε.Ε. ας ζητήσουν τα εν λόγω έγγραφα από τα Πρεσβυτεριά τους στα οποία έχουν κοινοποιηθεί).

Μιλούν τα χαρτιά...

Α. Σε επιστολή από 5-2-10 της Ε.Δ. προς τα Σωματεία «Σύνδεσμος Μελών Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας» (ΣΜΕ-ΕΕ) και «Κοινωνία Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών» (ΚΕΕΕ):

1. Παραδέχεται ότι «όλα τα θέματα που έχουν σχέση με τη λειτουργία των Εκκλησιών της Κοινωνίας μας (πνευματικά και υλικά) ρυθμίζονταν επί δεκαετίες από την Ε.Δ. των Εκκλησιών, που εκλέγεται από τη Γενική Συνέλευση» και ότι «τα δυο Σωματεία της Κοινωνίας που υπήρχαν επί δεκαετίες, ποτέ δεν λειτούργησαν αυτόνομα, διότι αποτελούσαν απλά το “νομικό εργαλείο” για τη νομιμοποίηση των αποφάσεων της Ε.Δ.».

2. Καταγγέλλει “ευγενικά” ότι κάποιοι, που δεν κατονομάζονται αλλά σαφώς εννοούνται, προσπαθούν ώστε να ενεργοποιηθούν τα αδρανή μέχρι πρότινος καταστατικά των Σωματείων, «με αποτέλεσμα αποφάσεις που αφορούν τις Ε.Ε.Ε. να λαμβάνονται από τα Δ.Σ. και όχι από την Ε.Δ.» και ζητά να μάθει εάν αληθεύει η φήμη αυτή και πώς τα Δ.Σ. σκέφτονται τη λειτουργία της Κοινωνίας των Εκκλησιών.

3. Επισημαίνει το ενδεχόμενο (ή τον κίνδυνο) τα δύο Σωματεία «να πάρουν στα χέρια τους» τη λειτουργία και την πε-

ριουσία των Εκκλησιών», υπογραμμίζοντας συνάμα ότι «η αμοιβαία εμπιστοσύνη και προσήλωση στη χριστιανική ηθική δεσμεύει όλους», και επισημαίνει την «έννοια του “νομίμου” και του “ηθικού”».

4. **Υπενθυμίζει** τον Κανονισμό Λειτουργίας της Ε.Δ., που προβλέπει ότι αυτή: «Διαχειρίζεται στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων της τα τρέχοντα θέματα και σε συνεργασία με τις διοικήσεις των Σωματείων “ΣΜΕΕΕ” και “ΚΕΕΕΕ” που εκπροσωπούν νομικά τις Εκκλησίες, αντιμετωπίζει τα όποια προβλήματα ενδέχεται να ανακύψουν με δημόσιες υπηρεσίες και λοιπούς φορείς της Πολιτείας».

5. **Ζητά** τέλος τις απόψεις των Δ.Σ. ώστε να είναι «σαφές το τοπίο μέσα στο οποίο θα συνεχιστεί η ύπαρξη της Κοινωνίας των Εκκλησιών» και ζητάει να συναντηθούν για να συζητήσουν όλα τα θέματα αυτά.

Β. Σε επιστολή από 11-3-10 τα Δ.Σ. των ανωτέρω Σωματείων:

1. **Εξηγούν** ότι «ο Θ.Κ. ήταν πρόεδρος και της Ε.Δ. και των δύο Σωματείων και προϊστάμενος του πρεσβυτερίου της Εκκλησίας των Αθηνών, ώστε [ο Θ.Κ.] να είναι προσωπικά ο ουσιώδης ρυθμιστικός παράγοντας, για όλα σχεδόν τα θέματα».

2. **Αρνούνται** ότι «η Ε.Δ. ρύθμιζε όλα τα ζητήματα που αφορούσαν τις Εκκλησίες της Κοινωνίας» και ομολογούν ότι «όλα, τελικά, τα ρύθμιζε ο Θ. Καρμπόνης, (της Ε.Δ., των Σωματείων και του πρεσβυτερίου των Αθηνών) ενώ τα μέλη της Ε.Δ. και των Δ.Σ. των Σωματείων έπαιζαν στην ουσία συμβουλευτικό ρόλο και τίποτα δεν πραγματοποιούνταν, αν, τελικά, δεν συμφωνούσε ο Θ.Κ.»

3. **Ομολογούν** ότι αυτή ήταν ανορθόδοξη και καταχρηστική κατάσταση απέναντι στην οποία «τα μέλη της Ε.Δ. όσο και των Δ.Σ. των Σωματείων είχαν δύο επιλογές: Ή να παραιτηθούν, για που οι αποφά-

σεις δεν παίρονταν με πλειοψηφία, ή να παραμείνουν και να βοηθήσουν όσο μπορούσαν με ιδέες, αλλά και πιέσεις, προς την ορθή κατεύθυνση των πραγμάτων».

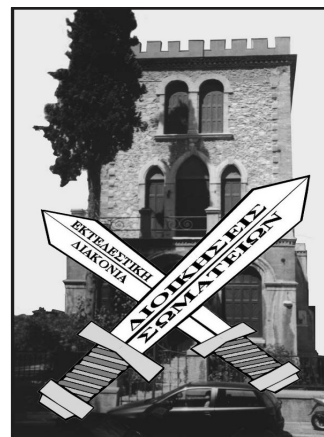
- Με τον τρόπο ομολογούν και κατηγορούν σαφώς τον αποθανόντα Θ.Κ. ότι διοικούσε δικτατορικά και προσπαθούν να εμφανιστούν ως δήθεν «σωτήρες» από την τυραννία του.

4. **Παραδέχονται** ότι «τα μέλη των Δ.Σ. των Σωματείων, κατά πλειοψηφία, ήσαν και μέλη της Ε.Δ. και πολλές από τις αποφάσεις της Ε.Δ., όσες είχαν νομικό ενδιαφέρον, περνούσαν από τους γραμματείς των Σωματείων και στα πρακτικά των Σωματείων, **χωρίς να ενημερώνεται η Ε.Δ. και χωρίς να συνεδριάζουν τα Δ.Σ., ενώ τις αποφάσεις έπαιρνε ουσιαστικά ο Θ.Κ.**»

5. **Παραδέχονται** ότι «οι συναντήσεις των Δ.Σ. δεν πραγματοποιούνται πλέον στην Ε.Δ., μια που τώρα τα περισσότερα μέλη των Δ.Σ. δεν ανήκουν πλέον σ' αυτή».

- Με άλλα λόγια φανερώνουν ότι έχουν αποφασίσει να ανεξαρτητοποιηθούν από την Ε.Δ. δημιουργώντας έτσι μια ΔΙΚΕΦΑΛΗ διοίκηση. Έτσι, από εργαλεία της Εκκλησίας αυτοαναγορεύονται αυθαίρετα σε “ηγέτες” χωρίς να έχουν νομιμοποίηση από τα εκκλησιάσματα. Αλλά εξ αρχής τα Σωματεία δημιουργήθηκαν για να υπηρετούν τις τοπικές εκκλησίες έναντι της Πολιτείας και όχι για να διαφεντεύουν σ' αυτές. Με τον τρόπο αυτό αλλοιώνουν σαφώς τον αρχικό σκοπό ύπαρξής τους.

6. **Ομολογούν** εξάλλου ότι «*Η ενιαία διοίκηση, μεταξύ της Ε.Δ. και των Σωμα-*

τείων, δεν υφίστατο τον τελευταίο καιρό, ακόμα και πριν από την αναχώρηση του Θ.Κ.»

- Άρα τα Δ.Σ. ήδη από καιρό αυτονομήθηκαν αυθαίρετα, χωρίς προηγούμενη ενημέρωση και έγκριση των εκκλησιών και συνεπώς κάνουν ό,τι θέλουν.

7. Απαντούν στο ερώτημα «*Ποιος ηγείται της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών; Η Εκτελεστική Διακονία διά του Προέδρου της ή τα Σωματεία διά του δικού τους Προέδρου*», ότι «*τέτοιου είδους ηγεσία δεν υπάρχει σήμερα*», επειδή «*δεν υπάρχει πλέον ο ένας που θα επιβάλλει τη θέλησή του σε ολόκληρη την Κοινωνία*».

- Κατηγορούν ξανά τον Θ.Κ. ότι ΕΠΕΒΑΛΕ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ και συνεπώς είναι ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ για όλα τα στραβά του παρελθόντος. Μαρτυρούν όμως πρόθεσή τους να «*βασилεύσουν*» αντ' αυτού.

8. Αντιπαραβάλλουν την πολιτική του κ. Σπ. Φίλου ως προέδρου των Σωματείων, αλλά και της Ε.Δ., ότι δήθεν επί της σύντομης προεδρίας του «*λειτούργησε απαρέγκλιτα η αρχή του πλουραλισμού και της πλειοψηφίας*».

- Σημειώνεται το γεγονός ότι ο ίδιος άνθρωπος (Σπ. Φίλος) προεδρεύει και στα δύο Σωματεία και ότι βαθμολογεί ο ίδιος τον ε-αυτό του, αφού υπογράφει την επιστολή, ενώ η Βίβλος λέει: «*Ουαί εις τους όσοι είναι σοφοί εις τους οφθαλμούς αυτών και φρόνιμοι ενώπιον εαυτών*» (Ησ. 5/ε/21). Τα υπόλοιπα απέχουν παρασάγγες από την αλήθεια, διότι, αν όντως ο κ. Σπ. Φίλος ήθελε να εφαρμόζει την «αρχή του πλουραλισμού και της πλειοψηφίας» πρώτο βήμα του θα ήταν ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ τους καταλόγους των Σωματείων και να εγγράψει ως μέλη ΟΛΟΥΣ όσοι είναι μέλη των εκκλησιών (και όχι να έχουν μέλη συγγενείς και κολλητούς όπως είναι τώρα), να γίνουν πρώτα ελεύθερες εκλογές και ύστερα

–αφού εκλεγούν όχι αναμεταξύ τους αλλά από τις Γενικές Συνελεύσεις των Σωματείων– θα μπορούσαν να μιλούν για «πλουραλισμό και σεβασμό στην αρχή της πλειοψηφίας». Με τη δική τους λογική, ο αλήστου μνήμης Παπαδόπουλος, θα έπρεπε να θεωρείται ο μεγαλύτερος Δημοκράτης, επειδή κατάργησε την βασιλεία και αυτο-ανακηρύχθηκε ΠΡΟΕΔΡΟΣ της δικής του «Ελληνικής Δημοκρατίας». Επιπλέον, ποιος εγγυάται ότι ο νυν πρόεδρος ή οποιοσδήποτε άλλος διάδοχός του, αποκλείεται να θελήσει στο μέλλον να εξελιχθεί ως ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΗΓΕΤΗΣ κατά το κακό παράδειγμα του Θ.Κ.; Εμείς βέβαια δεν λέμε ότι θα θελήσει να το κάνει, ρωτάμε όμως τι θα γινόταν αν το αποφάσιζε...

9. Γνωστοποιούν την απόφασή τους ότι «*τα περισσότερα μέλη των Δ.Σ., έχουν δηλώσει ότι θα λειτουργούν κατά πλήρη συνείδηση και με αυτόνομη βούληση στα πλαίσια των ευθυνών τους*» και συστήνουν και στην Ε.Δ. να κάνει το ίδιο.

- Πρώτα ομολογούν ότι ενεργούν όχι κατ' ομοφωνία (τα περισσότερα μέλη των Δ.Σ.) και άρα είναι διαιρεμένοι και αναμεταξύ τους. Παράλληλα όμως οριοθετούν «*εδάφη και ζώνες επιρροής*», αμφισβητώντας την υποχρέωσή τους να ενεργούν σύμφωνα με τις αποφάσεις της Ε.Δ. και να λογοδοτούν σ' αυτήν, θεωρούν ότι μπορούν «να λύνουν και να δένουν», παρ' όλο που δεν έχουν αντιπροσωπευτική εξουσιοδότηση από τις εκκλησίες. Παρεμπιπτόντως, ας δώσουν τον αριθμό των μελών τους και τον αριθμό των μελών των Ε.Ε.Ε. για να φανεί ποιον ή ποιους αντιπροσωπεύουν, δεδομένου ότι οι περιουσίες δεν έγιναν με έσοδα των Σωματείων αλλά με εισφορές/δεωρεές των μελών των εκκλησιών.

10. Επικαλούνται διάφορα άρθρα του Κανονισμού της Ε.Δ., που μιλούν για το ποιος διαχειρίζεται διάφορους λογαριασμούς για τα οποία ελάχιστα μπορεί να

«Κάθε ομολογία είναι 'βασίλισσα των αποδείξεων'»

καταλάβει κάποιος αμύητος επειδή αυτά ποτέ δεν δημοσιεύθηκαν.

- Παρεμπιπτόντως, αυτοί που έδωσαν στον «Τ» τις σχετικές πληροφορίες, θα ήθελαν πολύ να ενημερωθούν υπεύθυνα από την Ε.Δ., τα Σωματεία ή οποιονδήποτε άλλον θεωρεί εαυτόν αρμόδιο, **ποιο είναι το ιδιοκτησιακό καθεστώς της εκδοτικής εταιρείας «ΠΕΡΓΑΜΟΣ»**, που άλλοτε παρουσιάζεται ως ανώνυμη εταιρεία, άλλοτε ως ετερόρρυθμη εταιρεία με διαφορετικούς ιδιοκτήτες (με διαφορετικά ΑΦΜ και ΔΟΥ), και άλλοτε ως ΔΙΑΚΟΝΙΑ των Ε.Ε.Ε. – Αυτό δεν υπονοεί κατ' ανάγκη κάποια παρανομία, είναι όμως αποδεικτικό ότι όλα αποφασίζονται και γίνονται μυστικά, ΕΡΗΜΗΝ των εκκλησιών.

11. **Καταγγέλλουν** την Ε.Δ. για παρασκηνιακές δραστηριότητες και ότι θα έπρεπε να απολογηθεί στην Ευαγγελική Κοινότητα για τον τρόπο που διακινήθηκε κάποια άλλη επιστολή της «υπό άκρα μυστικότητα, με κανόνες "οιονεί συνωμοσίας"».

12. **Εκφράζουν** την απόφασή τους να συνεχίσουν να ασχολούνται κυρίως με θέματα διοικητικής φύσεως και να εκπροσωπούν νομικά τις Εκκλησίες, ενώ για τα «πνευματικά θέματα θα είναι πάντα σε συνεννόηση με την Ε.Δ. Σε καμία περίπτωση δεν είναι διακοσμητικά, τα δε μέλη τους κρίνουν το κάθε θέμα, τελικά, κατά συνείδηση και με αυτόνομη βούληση».

13. Και **καταλήγουν** ότι είναι πρόθυμοι να ενημερώσουν την Ε.Δ. «σε θέματα που δεν γνωρίζετε και να συνεργαστούμε μαζί σας σε ζητήματα που χρειάζεται η συμβολή μας».

- Επιβεβαιώνουν έτσι άλλη μία φορά ότι υπάρχουν σκοτεινά και άγνωστα στους πολλούς στοιχεία, για τα οποία ούτε καν τα μέλη της Ε.Δ. δεν είναι ενήμερα, πόσο μάλλον τα απλά μέλη.

Μετά από όλα τα παραπάνω, το συμπέρασμα που συνάγουμε εμείς –και μακάρι να κάναμε λάθος– είναι ότι όλα τα χρόνια που ο Θάνος Καρμπόνης ήταν πρόεδρος και επικεφαλής των Ε.Ε.Ε. έκανε **Ο,ΤΙ ΗΘΕΛΕ, ΟΠΩΣ ΤΟ ΗΘΕΛΕ, ΑΝ ΤΟ ΗΘΕΛΕ**, και τα άτομα που με τον ένα ή άλλο τρόπο είχαν αναρριχηθεί στο πλάι του, δεν ήταν παρά **ΑΠΛΟΙ ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ** που τον περιστοίχιζαν για να διατηρούνται τα προσχήματα.

Αν αυτός ο ρόλος –που οι ίδιοι ομολογούν ως ανωτέρω– τιμά ή όχι τα πρόσωπα αυτά, είναι δικό τους θέμα να το δεχθούν ή όχι. Όλοι οι υπόλοιποι όμως έχουν το δικαίωμα να συνάγουν τα συμπεράσματά τους.

Εκφράζουμε θλίψη για ένα τέτοιο κατάντημα που σίγουρα αξίζει να καταγραφεί στο **Βιβλίο Ρεκόρ Γκίνες** ως ιστορικό δείγμα αναξιοκρατίας, κακής διοίκησης, ανευθυνότητας και ακρισίας.

Πριν από λίγα χρόνια ένας γραφικός τύπος κατήγγειλε δημόσια σε λειτουργία της κεντρικής εκκλησίας της Αθήνας: **«Είστε δειλοί και οι δειλοί δεν πρόκειται να μπουκίσουν στη Βασιλεία του Θεού»**.

Ο άνθρωπος εκείνος, δυστυχώς, επαληθεύθηκε με τον τραγικότερο τρόπο όσον αφορά την επίγεια πτυχή της υπόθεσης. **Είθε ο Θεός να μην επαληθεύσει την αιώνια!** ☩

Ω της “βλασφημίας”...

Σε συζήτηση που έγινε σε τηλεοπτικό σταθμό τις μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας, κάποιος συζητητής είπε το απλό και τόσο αληθινό, ότι δηλαδή τον Χριστό δεν Τον σταύρωσαν οι Ιουδαίοι ή οι Ρωμαίοι, ο Πιλάτος ή ο Καϊάφας, αλλά ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ, επειδή εξαιτίας των αμαρτιών χρειάστηκε να σταυρωθεί Εκείνος, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, «**ο Χριστός άπαξ έπαθε διά τας αμαρτίας, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, διά να φέρη ημάς προς τον Θεόν, θανατωθείς μεν κατά την σάρκα, ζωοποιηθείς δε διά του πνεύματος**» (Α΄ Πέτρ. 3/γ/18).

Τι ήταν να το πει αυτό! Αμέσως πλάκωσαν τα τηλεφωνήματα με διαμαρτυρίες: –Να πάρει πίσω το λόγο του! –Δεν τον σταυρώσαμε εμείς! –Τι είναι αυτά που λέτε!

Είναι σχεδόν βέβαιο πως από όσους πρόβαλαν ένσταση για την ολοκάθαρη αυτή αλήθεια, οι περισσότεροι δεν πιστεύουν ούτε στον Χριστό ούτε στη θυσία Του. Όμως από εκείνο το αμάρτημα των Πρωτοπλάστων μέχρι και σήμερα, όλους μας πιάνει υποσυνείδητα μια τάση να αποσεϊσούμε από επάνω μας κάθε ευθύνη: **«Η γυνή την οποίαν έδωκας να ήναι μετ’ εμού, αυτή μοι έδωκεν από του δένδρου, και έφαγον ... Ο όφιος με ηπάτησε, και έφαγον»** (Γέν. 3/γ/12-13).

Έτσι και στην προκειμένη περίπτωση, κάθε άλλος μπορεί να έκανε το έ-

γκλημα, αλλά όχι εμείς· οπωσδήποτε όχι εμείς. Αλλά και εκείνοι, οι άμεσοι αυτουργοί του αιώνιου εγκλήματος της σταύρωσης του αθώου και αναμάρτητου Ιησού, οι Αρχιερείς και Φαρισαίοι, το ίδιο προσπαθούσαν να απομακρύνουν από επάνω τους την όποια ενοχή.

Μία ζωή έχουμε κουραστεί να βλέπουμε και να ακούμε ανθρώπους κάθε τάξης και θέσεως, να προσπαθούν να ρίξουν σε άλλους τις όποιες κατηγορίες και εγκλήσεις, ώστε να φανούν οι ίδιοι αθώοι. Οι πολιτικοί δείχνουν τους προηγούμενους για την κακή κατάσταση της χώρας. Οι έμποροι προσπαθούν να κερδίσουν τους δυσαρεστημένους πελάτες όταν γνωστοποιούν πως **«Το κατάστημα λειτουργεί με νέα διεύθυνση»** κ.ο.κ. Δεν φταίμε εμείς για τα λάθη των προηγούμενων. Εκείνοι μπορεί να ήταν κακοί αλλά εμείς είμαστε ΑΛΛΟ ΠΡΑΓΜΑ, εμείς είμαστε «οι καλοί».

Σ’ αυτό το ανόητο παιχνίδι από μωρά μας μυούν οι γιαγιάδες και οι θείες μας. Όταν το μωρό κάνει μία ζημιά ή αταξία και η μαμά του φωνάζει και απειλεί, σπεύδει ο καλή γιαγιά να πει πως:

–Δεν το έσπασε το παιχνίδι ο Γιαννάκης αλλά το πάνινο αρκουδάκι...

–Δεν έχυσε το γάλα της η Γιαννούλα αλλά το κοριτσάκι που είναι στη φωτογραφία του βιβλίου...

Αλίμονο! Από μικρά μας διδάσκουν το ψέμα και ύστερα οι ίδιοι μας τιμω-

ρούν επειδή ακολουθούμε το παράδειγμά τους(!)...

Πόσο γελιέται ο άνθρωπος όταν νομίζει πως μπορεί να σκεπαστεί με φύλλα συκής ή να κρυφτεί χώνοντας το κεφάλι του στην άμμο. [Σημ. «Τ»: Αυτόν τον μύθο τον λένε για τη στρουθοκάμηλο, όμως το πλάσμα του Θεού ποτέ δεν κάνει τέτοια ανοησία, όπως άδικα το κατηγορούν!]. Και κυρίως δεν πρόκειται να κρυφτούμε από το μάτι του Θεού που όλα τα βλέπει και όλα τα κρίνει με δικαιοσύνη.

Ο Θεός που ξέρει όλα τα πράγματα, δεν προσπαθεί να μας ξεγελάσει. Μας λέει πάντα την αλήθεια και ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, επειδή Εκείνος ούτε μπορεί ούτε και χρειάζεται να χρησιμοποιήσει κανένα ψέμα. Βέβαια αυτό μπορεί να μην κρίνεται “σοφό” από πολλούς ανθρώπους (και μάλιστα θρησκευτικούς ηγέτες), γι’ αυτό εκείνοι προτιμούν να μιμούνται τον απ’ αρχής ψεύτη και πατέρα του ψεύδους (Ιωάν. 8/η/44). Για τούτο, δυστυχώς, πολλές φορές οι σημαντικές εκκλησίες μοιάζουν περισσότερο με εμπορικό κατάστημα ή κέντρο διασκέδασης παρά με οίκο Θεού (Α’ Τιμ. 3/γ/5).

Πρέπει να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, χωρίς να ωραιοποιούμε καταστάσεις ούτε να χαριζόμαστε σε πρόσωπα, επειδή απέναντι στο λάθος και την αμαρτία ακόμη και ο «γλυκός ψαλμωδός» Δαβίδ γίνεται άξιος τιμωρίας ώστε ο Θεός να του πει: «**Τώρα λοιπόν δεν θέλει αποσυρθή ποτέ ρομφαία εκ του οίκου σου· επειδή με κατεφρόνησας**» (Β’ Σαμ. 12/ιβ/10).

Δεν έπαψε βέβαια η μακροθυμία του Θεού απέναντι στον δούλο Του αυτόν, όπως δεν παύει για όλα Του τα πλάσματα, όμως οι κακές του πράξεις έφεραν την αντιμισθία που τους αναλογούσε, επειδή, όπως βοά η Γραφή: «**Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος**» (Ρωμ. 6/ς/23).

Η αρχαία πρόκληση που δόθηκε μέσω του προφήτη Ηλία: «**Έως πότε χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων; εάν ο Κύριος ήναι Θεός, ακολουθείτε αυτόν· αλλ’ εάν ο Βάαλ, ακολουθείτε τούτον**» (Α’ Βασ. 18/ιη/21), ίσως ακούγεται παράφωνα στ’ αυτιά των σύγχρονων “χριστιανών”, επειδή γι’ αυτούς δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ΕΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ, ο Κύριος, όμως το πρόβλημα που τίθεται εδώ δεν είναι τόσο η ταυτότητα του Θεού –για την οποία πολλοί θα ήταν έτοιμοι να δώσουν μάχες τιτάνιες– αλλά το **ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ ΤΟΥΤΟΝ**.

Όχι σε ποιον Θεό πιστεύουμε, επειδή η εύκολη απάντηση για τους περισσότερους Έλληνες θα ήταν, –Τον Πατέρα του Ιησού Χριστού, τον Θεό του Αβραάμ κ.ο.κ. Αλλά το κύριο ζήτημα είναι, –**Ποιον Θεό ακολουθούμε στη ζωή μας;** Κι αυτό δεν φαίνεται από τα λόγια μας αλλά αποδεικνύεται από τα έργα μας, από την ποιότητα της ζωής μας, από την μεταμόρφωση του χαρακτήρα μας.

Αν λοιπόν νομίζουμε πως κάποιος άλλος φταίει γι’ αυτό ή εκείνο το κακό, ας σκεφτούμε ψύχραιμα και με ρεαλισμό πόσο μέρος ευθύνης ανήκει και σ’ εμάς, για να μην πούμε το δυσκολότερο, να δούμε δηλαδή **μήπως ο μόνος που φταίει ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΓΩ ΚΙ ΕΣΥ**.

«Ο λόγος ημών ο λαληθείς προς εσάς δεν έγεινε ναι και ου»

Η ένοχη σιωπή των Επισκόπων

Από την Εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος» (24-2-2006) αντιγράφουμε το παρακάτω Κύριο Άρθρο, που υπογράφει ο πρεσβύτερος κ. Διονύσιος Τάτσης. Το κείμενο είναι και σωστό και αληθινό. Το ερώτημα ωστόσο είναι αν στις ηγεσίες των διαφόρων εκκλησιών υπάρχουν έντιμοι άνθρωποι που θα ήθελαν να το προσέξουν. Ας το ευχηθούμε. Επίσης ευχόμαστε και παρακαλούμε τους αγαπητούς αναγνώστες, όπου οι λέξεις «ιεράρχες», «επίσκοποι», «εφημέριοι» κ.τ.π., ας μη διστάσουν να βάλουν το γενικότερο «ποιμένες». Σίγουρα είναι καλύτερα και πιο αντιπροσωπευτικά.

Ο απόστολος Παύλος έγραφε στο μαθητή του Τιμόθεο, ότι είναι αναγκαίο ν' ανανεώνει το πυρ του χαρίσματος του θεού το οποίο έλαβε κατά τη χειροτονία του. Τον συμβούλευε να είναι θαρραλέος και άκαμπτος στο ιεραποστολικό του έργο. Ειδικότερα του υπενθύμιζε **«Ου γαρ έδωκεν ημίν ο Θεός πνεύμα δειλίας, αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού»** (Β' Τιμ. 1/α/7).

Οι περισσότεροι πνευματικοί πατέρες σήμερα καλλιεργούν στα τέκνα τους πνεύμα δειλίας και ηττοπάθειας. Τους κόβουν το θάρρος και τους περιορίζουν τη δύναμη και την ελευθερία. Αρνούνται, χωρίς να το καταλαβαίνουν, το λόγο του Παύλου, που προανέφερα.

Οι συνειδητοί χριστιανοί πρέπει να εκφράζουν τη γνώμη τους και να κρίνουν τα κακώς κείμενα της κοινωνίας και ιδιαίτερα της Εκκλησίας. Είναι αδιανόητο να φιμώνονται από τους πνευματικούς τους, με το επιχείρημα ότι η ενασχόληση με αυτά δεν βοηθάει στην κατά Θεόν ζωή. Αν είναι δυνατό να συμβαίνει κάτι τέτοιο! Αντίθετα, μέσα σε μια ατμόσφαιρα ανελευθερίας, δεν μπορεί κανείς να

βιώσει το μυστήριο της σωτήριας. Οι χριστιανοί πρέπει να ενδιαφέρονται για την πορεία της Εκκλησίας γενικά και για την τοπική τους Εκκλησία ειδικά, στην οποία ανήκουν. Όπως επιτρέπεται να μιλούν με θερμά λόγια για τον ενάρετο εφημέριο τους, για το ποιμαντικό έργο, που επιτελεί, για την πνευματική προκοπή των ενοριτών, έτσι κι όταν δεν συμβαίνουν αυτά, πρέπει πάλι να μιλούν και μάλιστα με δυνατή φωνή. Αν π.χ. ο εφημέριος είναι διεφθαρμένος, αν τα σκάνδαλα πλεονάζουν και το ιερό χρήμα διοχετεύεται στις τσέπες του ανάξιου κληρικού και των αδηφάγων επιτρόπων, δεν επιτρέπεται να σιωπούν. Το ίδιο ισχύει και για τα προβλήματα της ευρύτερης Εκκλησίας.

Στην εποχή μας οι κοσμικοί άνθρωποι γνωρίζουν πολλά και κρίνουν πρόσωπα και πράγματα, ενώ οι χριστιανοί είναι σιωπηλοί, για τα όσα απαράδεκτα συμβαίνουν, κατά καιρούς, στην Εκκλησία. Βλέπουν και πικραίνονται- αλλά δεν μιλάνε. Αφήνουν τους κοσμικούς να τα σχολιάζουν και να τα μετατρέπουν σε τηλεοπτικό προϊόν.

Προσπαθώντας να βάλουμε τάξη στο συνεχώς ακατάστατο γραφείο μας, ανακαλύψαμε σε δοκίμια το παρόν κείμενο, που επρόκειτο να δημοσιευθεί στο τεύχος Μαρτίου-Απριλίου 2006, κάτι που όμως δεν έγινε –ίσως λόγω πληθώρας ύλης– ποιος να θυμάται πια... Αλλά το μήνυμα δεν έχασε την αξία του, παρ' όλο που πέρασαν 4 ολόκληρα χρόνια και πολλά άλλαξαν σε πρόσωπα και συνθήκες.

Σας το χαρίζουμε λοιπόν. T

Τη μεγαλύτερη ευθύνη έχουν οι επίσκοποι, οι οποίοι πρέπει πρώτοι να μιλάνε δημοσίως και να ελέγχουν τα όσα σκανδαλώδη συμβαίνουν στην Εκκλησία. Όμως, αυτό δεν γίνεται. Σιωπούν οι ένοχοι. Σιωπούν, αλίμονο και οι αθώοι! Γιατί; Ποια είναι η σκοπιμότητα; Μήπως η υπερβολική τους αγάπη προς τη μητέρα Εκκλησία τους υπαγορεύει αυτή τη στάση; Δηλαδή, η αγάπη υπαγορεύει την συγκάλυψη των σκανδάλων; Παράλογο και αθεολόγητο είναι αυτό και δεν χρειάζεται καμιά επιχειρηματολογία, για ν' αποδειχτεί. Ο άνθρωπος της αγάπης έχει φωνή, έχει ευαισθησία και δεν συμβιβάζεται με πράξεις αμαρτωλών ανθρώπων. Δεν μπορώ να καταλάβω, πώς γίνεται δεκάδες επίσκοποι να σιωπούν μπροστά σε δυσώδη σκάνδαλα, να μην αρθρώνουν ούτε μια φράση ελεγκτική για τους υπευθύνους κι επίορκους κληρικούς κι επισκόπους.

Κι ενώ για τα σκάνδαλα, που ξεσπούν στην Εκκλησία οι υπεύθυνοι επίσκοποι σιωπούν, όταν ακούν κάτι, που συμβαίνει σε άλλες ετερόδοξες «εκκλησίες» είναι πρόθυμοι να το ελέγξουν, με σκοπό να φανούν υπέρμαχοι της Ορθοδοξίας. Σημεία των καιρών όλα αυτά.

Καταφέρνει ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος [Σημ. «Τ»: Τότε ήταν στις δόξες του], με το μαγικό του ραβδάκι, να έχει συντριπτική πλειοψηφία στην Ιεραρχία. Απ' τους ογδόντα ιεράρχες, οι εξήντα είναι μόνιμοι συμπαραστάτες και συνοδοιπόροι του. Είναι πράγματι μεγάλο το κατόρθωμα του, αλλά και αποκαλυπτικό. Τόσοι Ιεράρχες να μη εκφράζουν ελεύθερα τη γνώμη τους, ή να μη έχουν γνώμη, για τα μεγάλα προβλήματα, που κλυδωνίζουν την Εκκλησία. Τότε γιατί συμμετέχουν στα συνοδικά όργανα; Η παρουσία τους είναι μόνο τυπική;

Το φαινόμενο της άφωνης πλειοψηφίας είναι και αποκαρδιωτικό. Δεν υπάρχει ελπίδα να βελτιωθούν τα εκκλησιαστικά πράγματα, αφού δεν ακούγονται αντίθετες φωνές.

Κι ένα λόγο για τους διαφωνούντες ιεράρχες, οι οποίοι, στις ιδιωτικές τους συνομιλίες, λένε ότι διαφωνούν σε πολλά με τον Αρχιεπίσκοπο, αλλά δημοσίως σιωπούν. Η τακτική αυτή δεν ταιριάζει σε ιεράρχες, όταν μάλιστα οι καλοπροαίρετοι και αληθινοί χριστιανοί περιμένουν να τους ακούσουν και να στηριχθούν σ' αυτούς. Δυστυχώς, ο πρώην Φλωρίνης Αυγουστίνος Καντιώτης δεν έχει μιμητές στις μέρες μας. T

Ανεύθυνο γράψιμο και ανάγνωση

Στο προηγούμενο τεύχος και στο άρθρο **«Η περιττή πληροφορία»**, κάναμε αναφορά σε κάποιο έντυπο που μεταξύ άλλων έγραψε: **«Όλοι οι εσχατολογικοί ερμηνευτές ομολογούν ότι...»** ενώ αυτό δεν ήταν αλήθεια. Αυτό δίνει αφορμή και ευκαιρία να σχολιάσουμε τον τρόπο που πολλοί σήμερα μιλούν ή γράφουν, χρησιμοποιώντας κάποιες φράσεις που εν γένει ονομάζονται **«αμφιλογίες»**, για τον απλούστατο λόγο ότι μπορούν να έχουν διφορούμενες έννοιες και δημιουργούν λανθασμένες εντυπώσεις στον ακροατή ή αναγνώστη.

Παραδείγματα από τέτοιες εκφράσεις ή λέξεις, είναι τα εξής: **«Εικάζεται»**, **«Μερικοί λένε...»**, **«Σε αντίθεση με πολλούς...»**, **«Η έρευνα έχει δείξει...»**, **«Φέρεται ότι...»**, **«... Εκτιμάται ότι...»**, **«Πιστεύεται ότι...»**, **«Λέγεται ότι...»**, **«Κάποιοι θεωρούν ότι...»**, **«Οι κριτικοί»** ή **«οι εμπειρογνώμονες λένε...»**, **Υποστηρίζεται...»**, **«Έχει αναφερθεί...»**, **«Γενικά θεωρείται...»** κ.ο.κ. Επίσης ανθρωπομορφισμοί όπως: **«Η επιστήμη λέει...»** ή **«Η Ιατρική πιστεύει...»**.

Οι παραπάνω φράσεις μπορεί να έχουν **πολλή ή καμία** αξία, ανάλογα με τις εξής προϋποθέσεις: • Ποιος το λέει; • Πότε το λέει; (Ισχύει και σήμερα ή μόνο για συγκεκριμένο χρονικό σημείο;) • Πόσοι νομίζουν; (όταν λέμε “μερικοί άνθρωποι”, πόσοι μπορεί να είναι αυτοί;) • Τι είδους άνθρωποι είναι; • Πού βρίσκονται; • Τι προκαταλήψεις μπορεί να έχουν; • Γιατί η γνώμη τους πρέπει να έχει σημασία για εμένα; κ.ο.κ.

Με βάση τα παραπάνω ο ακροατής ή αναγνώστης πρέπει να προσέχει, **πού, σε ποιον και πόση σημασία** θα δώσει κάθε φορά, επειδή μπορεί να ακούει ή να διαβάζει ωραία και βαρύγδουπα λόγια, τα οποία

εντούτοις ίσως να έχουν ελάχιστη ή καθόλου σημασία. Είναι άλλο όταν κάτι το υποστηρίζει ο γιατρός και διαφορετικό όταν το λέει **η γιαγιά της κουινιάδας μου...** Είναι άλλο αν κάποιος ισχυρίζεται κάτι επειδή το διάβασε σε ένα επιστημονικό σύγγραμμα και διαφορετικό αν το είδε στην εφημερίδα ή στο όνειρό του...

Αυτή η αρχή ισχύει και όταν διαβάζουμε την Αγία Γραφή, επειδή υπάρχει μεγάλη διαφορά αν κάτι το λέει ο Θεός ή οι Προφήτες Του, και διαφορετική όταν κάτι το λέει π.χ. ο «άφρων» (Ψαλμ. 14/1), ο Φαραώ (Έξοδ. 5/2), ο Ηρώδης (Ματθ. 2/8) κ.ο.κ. Μερικές φορές μάλιστα κάποια λόγια που ακούγονται πολύ ωραία, δεν προέρχονται από τον Θεό, όπως π.χ. κάποια λόγια των φίλων του Ιώβ, που ο Θεός τους κατέκρινε για τα πολλά που είπαν, κάποια από τα οποία ήταν άδικα (Ιώβ 15/ιε/5, 42/μβ/7). Ακόμη και προφήτες του Θεού μερικές φορές μίλησαν από τη δική τους σκέψη, κι αυτό που είπαν δεν είχε την έγκριση του Θεού. Θυμηθείτε για παράδειγμα την περίπτωση του Νάθαν, που συγχάρηκε τον Δαβίδ για το σχέδιό του να οικοδομήσει ναό στα Ιεροσόλυμα, κάτι που ο Θεός δεν το ήθελε και το εμπόδισε (Α΄ Χρον. 17/ιζ/1-27).

Μερικοί νομίζουν πως επειδή όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη, αυτό αφορά κάθε λέξη και φράση που υπάρχει στις σελίδες της, για τούτο μπερδεύονται και οδηγούνται σε λάθος συμπεράσματα. Κάθε προσεκτικός μελετητής των Γραφών, λοιπόν, πρέπει να δίνει μεγάλη προσοχή σε ό,τι διαβάζει, ακόμη και μέσα στα ιερά κείμενα των Γραφών – πόσο περισσότερο σε ανθρώπινα κείμενα, βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες κ.λπ. (**Ο «Τ» δεν αποτελεί εξαίρεση**).

Είχαμε διδαχθεί στα νεανικά μας χρόνια έναν καλό κανόνα για τη μελέτη της Βίβλου, που έχει αποδειχθεί σοφός και αποτελεσματικός. Πρέπει να εξετάζουμε:

1. Ποιος μιλάει; Μιλάει ο Θεός ή κάποιος άλλος; Ακόμη και αν πρόκειται για άνθρωπο που έχει παίξει σημαντικό ρόλο στην ιερή ιστορία, αυτό από μόνο του δεν τον καθιστά κατάλληλο να παρέχει διδασκαλία για το τι πρέπει να πράττουμε εμείς σήμερα. Για παράδειγμα ο Δαβίδ είπε κάποτε: «**Μη θανατώσης [τον βασιλιά Σαούλ]· διότι τις επιβαλών την χείρα αυτού επί τον κεχρισμένον του Κυρίου θέλει είσθαι αθώος;**» (Α΄ Σαμ. 26/κς/9)· όμως δεν υπάρχει καμία σχετική εντολή ή απαγόρευση στο λόγο του Θεού και ο Δαβίδ έκφραζε τη σκέψη του. Με ανάλογο τρόπο ο Παύλος έγραψε κάποτε: «**Περί δε των παρθένων προσταγήν του Κυρίου δεν έχω· αλλά γνώμην δίδω ως ηλεημένος υπό του Κυρίου να ήμαι πιστός. Τούτο λοιπόν νομίζω ότι είναι καλόν διά την παρούσαν ανάγκην, ότι καλόν είναι εις τον άνθρωπον να ήναι ούτως [άγαμος]**» (Α΄ Κορ. 7/ζ/25-26), αλλά είναι προφανές ότι ο Παύλος αφενός δεν ορίζει κάποιο νόμο θεϊκό –που όποιος τον παρέβαινε θα έπραττε αμαρτία–, και επίσης ότι αυτό που συμβούλευε αφορούσε **ΤΗΝ “ΠΑΡΟΥΣΑΝ” ΑΝΑΓΚΗΝ**, δηλαδή τη δύσκολη εκείνη εποχή των διωγμών. Έτσι ήταν λάθος που αυτή τη συμβουλή του Παύλου κάποιοι την ανήγαγαν σε “εντολή” και σ’ αυτή στήριξαν την πρακτική της αγαμίας του κλήρου μέσω της οποίας δίνονται πλήστες αφορμές ενάντια στην εκκλησία και τα στελέχη της.

2. Σε ποιον μιλάει; Για παράδειγμα όταν ο Θεός ζήτησε από τον Αβραάμ να θυσιάσει τον Ισαάκ, αυτό είχε αποκλειστική εφαρμογή στη δοκιμασία του πατριάρχη και δεν ζητείται από κανέναν άλλο.

3. Πότε μιλάει; Υπήρχαν τελετουργικές εντολές που αφορούσαν τον λαό Ισραήλ και τις σχέσεις του μέσα στο πλαίσιο της

θεοκρατίας του Ισραήλ (π.χ. τα δέκατα, οι θυσίες, οι λευιτική ιεροσύνη). Τίποτα από αυτά δεν ισχύει σήμερα.

4. Είναι γενικής ισχύος; Συχνά αυτό που λέγεται είχε εφαρμογή μόνο σε κάποιο βιβλικό πρόσωπο. Για παράδειγμα όταν ο Παύλος έγραφε στον Τιμόθεο, «**Μην πίνεις πια νερό, αλλά να χρησιμοποιείς λίγο κρασί για το στομάχι σου και τις συχνές σου ασθένειες**» (Α΄ Τιμ. 5/ε/23), πρέπει να θεωρούμε αυτή τη συμβουλή ως κανόνα για τη δική μας υγεία; Οπωσδήποτε όχι. Απλά ο Παύλος έδωσε μια δική του γνώμη, – όχι θεία εντολή για όλους τους ανθρώπους, ούτε επιστημονική συνταγή. Γνωρίζουμε δε ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν πρέπει να πίνουν καθόλου κρασί επειδή αυτό θα επιφέρει θάνατο.

5. Υπάρχει κάτι που αφορά εμένα;

(α) Κάτι που πρέπει να μάθω...

Ο Χριστός είπε: «**Μάθετε απ’ εμού, διότι πρὸς εἶμαι και ταπεινὸς την καρδίαν, και θέλετε ευρεῖ ανάπαυσιν εν ταις ψυχαῖς υμῶν**» (Ματθ. 11:29).

(β) Κάτι που πρέπει να κάνω...

Ο Βαπτιστής έλεγε: «**Κάμετε λοιπόν καρπούς αξίους της μετανοίας**» (Ματθ. 3/γ/8).

(γ) Κάτι που πρέπει να αποφύγω...

Ο Παύλος έγραψε: «**Φεύγετε την πορνείαν. Παν αμάρτημα, το οποίον ήθελε πράξει ο άνθρωπος, είναι εκτός του σώματος· ο πορνεύων όμως αμαρτάνει εις το ίδιον αυτού σώμα**» (Α΄ Κορ. 6/ς/18).

(δ) Κάτι που πρέπει να μιμηθώ...

Η Επιστολή προς Εβραίους προτρέπει: «**Ενθυμείσθε τους προεστωτάς σας, οίτινες ελάλησαν προς εσάς τον λόγον του Θεού, των οποίων μιμείσθε την πίστιν, έχοντες προ οφθαλμών το αποτέλεσμα του πολιτεύματος αυτών**» (Εβρ. 13/ιγ/7).

Αν ακολουθούμε τούτα τα απλά βήματα, σίγουρα πολλά θα ωφεληθούμε και από πολλά θα προστατευτούμε.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

«ΕΑΝ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΕΝ ΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΤΟΣ...»

Στο ηλεκτρονικό ενημερωτικό δελτίο της Ιεράς Συνόδου «**Πρόναος**» (Τεύχος 383, 15-4-10) δημοσιεύθηκε το παρακάτω κείμενο, αναφερόμενο στην προσπάθεια του Μητροπολίτη Πρεβέζης να χρησιμοποιούνται στις εκκλησίες κάποια κείμενα στη δημοτική:

Κατά τη χθεσινή συνεδρία της Δ.Ι.Σ. ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης κ. Μελέτιος έδωσε διευκρινίσεις σχετικά με την τέλεση της Θείας Λειτουργίας και των ιερών Ακολουθιών που τελούνται στη Μητρόπολή του στην καθομιλουμένη.

Ακολούθησε ευρύτατη συζήτηση, κατά την οποία, λόγω της σοβαρότητας του θέματος, τοποθετήθηκαν όλοι οι Αρχιερείς. Μετά την ολοκλήρωση των συζητήσεων η Διαρκής Ιερά Σύνοδος κατέληξε στα εξής:

1. Η Λατρεία της Εκκλησίας και μάλιστα η θεία Λειτουργία, αποτελούν το κέντρο της Εκκλησιαστικής ζωής, την καρδιά της Εκκλησίας, γι' αυτό και κάθε προσέγγιση σε αυτήν πρέπει να γίνεται με βαθύτατο σεβασμό. Δεν πρόκειται μόνο για μία λογική κατανόηση, αλλά για μύηση στο «πνεύμα» της, για ένωση των Χριστιανών με τον Χριστό. Γι' αυτό η Διαρκής Ιερά Σύνοδος εμμένει στην παράδοση του γλωσσικού ιδιώματος του παραδομένου τρόπου τελέσεως της θείας Λειτουργίας και των Ιερών Μυστηρίων. Οια-

δήποτε μετάφραση λειτουργικών κειμένων μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα στην ενότητα της Εκκλησίας.

2. Επειδή στην Εκκλησία όλα πρέπει να γίνονται «ευσχημόνως και κατά τάξιν» και τον αρμόδιο λόγο έχει η Ιερά Σύνοδος, γι' αυτό ο Αρχιερέυς που ενδεχομένως έχει έναν ειδικό λόγο αναγνώσεως κάποιων κειμένων σε μετάφραση, θα πρέπει να λαμβάνει άδεια από την Διαρκή Ιερά Σύνοδο.

3. Το θέμα όμως αυτό θα συνεχισθεί να συζητείται στις αρμόδιες Συνοδικές Επιτροπές, σε Συνέδρια (...), προκειμένου να αντιμετωπισθεί Συνοδικώς.

Επιπλέον, στο ίδιο δελτίο 26-10-10 δόθηκε μία ακόμη «εξήγηση» της αφροσύνης των ιεραρχών, όπου η στείρα παραδοσιοπληξία τους στηρίζεται δήθεν και «επιστημονικώς», καθόσον, άκουσον-άκουσον, γίνεται επίκληση πανεπιστημιακού:

Ο καθηγητής Γεώργιος Μπαμπινιώτης είναι εναντίον της μεταγλωττίσεως της λειτουργικής γλώσσας. Το βασικό επιχειρήμα του είναι ότι η θεία Λειτουργία «έχει λειτουργικό χαρακτήρα», «είναι μυστήριο», γι' αυτό δεν πρέπει «να αντικαθίσταται εξ ολοκλήρου από μεταφράσεις», αφού «οι λέξεις στο πέρασμα από τη μια γλώσσα στην άλλη γλώσσα χάνουν σε σημαντικό βαθμό το σημασιολογικό τους περιεχόμενο και το βιωμα-

τικό τους φορτίο, στοιχεία απαραίτητα στον μυστηριακό χαρακτήρα της Θ. Λειτουργίας”, οπότε αν μεταφράση κανείς αυτό το μυστηριακό στοιχείο, “το ευτελίζει”.

Κατά τον κ. **Μπαμπινιώτη**, δηλαδή, σημαντικά είναι ο “τελετουργικός χαρακτήρας” και το “μυστήριο” και όχι η κατανόηση των πιστών για όσα συμβαίνουν γύρω τους. Ας μένουν λοιπόν οι λατρευτές ανέγγιχτοι από αυτά, διότι «αν μεταφράσει κανείς αυτό το μυστηριακό στοιχείο, “το ευτελίζει”.

Κρίμα που δεν είναι εδώ ο απόστολος Παύλος να φωτιστεί από τους σύγχρονους “φωστήρες” μας, επειδή, εκείνος ο καημένος, νόμιζε πως η εκκλησία ΔΕΝ οικοδομείται με άγνωστες γλώσσες και εκφράζει τον προβληματισμό του: «**Εάν έλθω προς εσάς λαλών γλώσσας, τι θέλω σας ωφελήσει, εάν δεν σας λαλήσω ή με**

αποκάλυψιν ή με γνώσιν ή με προφητείαν ή με διδαχήν;» Και κατέληγε: «**Εν τη εκκλησία πέντε λόγους προτιμώ να λαλήσω διά του νοός μου, διά να κατηχήσω και άλλους, παρά μυρίους λόγους με γλώσσαν αγνώριστον**» (Α΄ Κορ. 14/14-19). Και ξεχνούν οι ταγοί της Ελλαδικής Εκκλησίας, ότι ο Παύλος κατέκρινε τους Κορίνθιους που, ως δήθεν “πνευματικοί”, νόμιζαν ότι ευλογούν την Εκκλησία μιλώντας «**γλώσση**», αλλά ο κ. καθηγητής κι οι δεσποτάδες επαναφέρουν στην τάξη τον Απόστολο για να σώσουν τις **ΛΕΞΕΙΣ** και το **ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ**...

Δεν μπορούμε να μην εκφράσουμε απογοήτευση γι’ αυτή την απόφαση, που δείχνει πόσο οι ιεράρχες θέλουν το σκοτάδι της αμάθειας εμποδίζοντας το λαό να καταλαβαίνει τι λέγεται και τι γίνεται στις ιερές ακολουθίες. **❶**

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Σε αντίθετη ακριβώς κατεύθυνση ήταν **Σ**οι σκέψεις του καθηγητή της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κ. **Π. Βασιλειάδη** (απλή συνωνυμία με τον εκδότη μας), που σε εκπομπή στο ραδιοσταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος, αναφέρθηκε στο παραπάνω ζήτημα και τόνισε ότι μια προσεκτική μελέτη της λατρείας θα βοηθήσει να απαλλαγούμε από μια στείρα θρησκευτική τυπολατρία και να ανακαλύψουμε και να διατυπώσουμε πειστικά το νόημα της λειτουργικής μας παράδοσης.

Μάλιστα ο καθηγητής διατύπωσε τις «θεμελιώδεις αρχές», που πρέπει να διέπουν την χριστιανική λατρεία, που εν συντομία είναι: **Α.** Να είναι αληθινή, θεοκεντρική και διαλογική. **Β.** Να είναι εσχατολογική. Στοχεύει δηλαδή στην τελική ενότητα των πιστών. **Γ.** Να είναι ευαγγελική και διδακτική. **Δ.** Δεν είναι αυτοσκοπός

αλλά στόχος της πρέπει να είναι να φέρει τους χριστιανούς σε κοινωνία με τον Θεό και την κτιστή δημιουργία. **Ε.** Να έχει μορφωτική αποστολή. **ΣΤ.** Να είναι μεταμορφωτική. **Ζ.** Να είναι εκκλησιακή. **Η.** Ο λόγος του Θεού να απευθύνεται σε όλο το ανθρώπινο πρόσωπο. **Θ.** Να είναι περιεκτική, δηλαδή έργο του συνόλου του λαού του Θεού.

Συνεπώς η λατρεία πρέπει: **1)** Να πραγματοποιείται στην καθομιλουμένη γλώσσα των λαών. **2)** Να πραγματοποιείται από όλη τη σύναξη και όχι μόνο από τον κλήρο. **3)** Οι εκκλησίες πρέπει να εξετάσουν κριτικά τα στοιχεία εκείνα που παρακωλύουν την πλήρη συμμετοχή του λαού στη λατρεία.

Ενώ οι Ορθόδοξοι σε όλες σχεδόν τις άλλες χώρες μπορούν να λατρεύουν στη γλώσσα που μιλούν, αυτό απαγο-

ρεύεται στους άτυχους Έλληνες “ιθαγενείς” αυτού του τόπου, οι οποίοι είναι καταδικασμένοι από τους επισκόπους να ακούνε ακατανόητα τερερίσματα των ψαλτάδων και τα συχνά ανούσια “κηρύγματα-πανηγυρικούς” τινών κληρικών ή θεολόγων, κάνοντας μηχανικά το σταυρό τους ως απλοί “κομπάρσοι”.

Θα λέγαμε πως ίσως το μαύρο χρώμα των ράσων δεν αφήνει το φως να επιλάμψει στις διάνοιες και τις καρδιές πρώτα των ποιμένων και ύστερα των “λογικών” (;) προβάτων της Εκκλησίας, όμως η Ρω-

μαιοκαθολική Εκκλησία που έχει τρέξει χιλιόμετρα μπροστά αφήνοντας στην καθυστέρηση την ανατολική αδελφή της, αποδεικνύει πως δεν φταίει το ράσο αλλά το μυαλό και η κακή νοοτροπία...

Δεν είναι άδικο ύστερα από αυτά αν επικαλεστούμε το χωρίο του προφήτη Ιερεμία: «**Ο λαός μου έγεινε πρόβατα απολωλότα· οι ποιμένες αυτών παρέτρεψαν αυτούς, περιεπλάνησαν αυτούς εις τα όρη· υπήγαν από όρους εις βουνόν, ελησμόνησαν την μάνδραν αυτών**» (Ιερ. 50/ν/6); Αλίμονο για τέτοιο κατάντημα!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Η Αρχιεπισκοπή Αθηνών θα είναι αρωγός των **Special Olympics** στην Αθήνα το 2011 όπως επιβεβαίωσε ο Αρχιεπίσκοπος κ. **Ιερώνυμος** που υπέγραψε σχετικό μνημόνιο συνεργασίας και αυτό θα γίνει με τη Μ.Κ.Ο «Αλληλεγγύη», το Πρόγραμμα προσέλευσης εθελοντών και την υποστήριξη του προγράμματος φιλοξενίας, όπου η Αρχιεπισκοπή Αθηνών θα παραχωρήσει ξενώνες και κατασκηνωτικούς χώρους για τις ανάγκες της διοργάνωσης.

«Δεν είναι ώρα για κηρύγματα, αλλά για να απλώσουμε το χέρι, να πιάσουμε το άλλο χέρι και να προχωρήσουμε μαζί. Θα σταθούμε πλάι στα παιδιά, πλάι

στους γονείς, πλάι στην οργανωτική επιτροπή και θα βοηθήσουμε με όποιον τρόπο μπορούμε», είπε ο κ. Ιερώνυμος και προανήγγειλε δημιουργία ειδικά διαμορφωμένου χώρου φιλοξενίας στην Πάρνηθα όπου πρώτοι θα φιλοξενηθούν οι αθλητές των Special Olympics 2011. Με την αφορμή ο Αρχιμανδρίτης κ. Απόστολος Καβαλιώτης και ο πρωτοσύγκελος της Αρχιεπισκοπής κ. Γαβριήλ Παπανικολάου αναγορεύθηκαν επίσημα Κήρυκες του Εθελοντισμού.

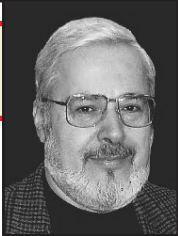
Εμείς οι αφελείς προσπαθούμε ακόμη να βρούμε τι σχέση μπορεί να έχουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες με την εκκλησία την οποία ίδρυσε ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ.

ΟΙ “ΚΑΤΑΜΗΛΟΤΕΡΟΙ”...

Στα πλαίσια της συνήθως προπαγανδιστικής τους λειτουργίας, οι εταιρείες δημοσκοπήσεων τελευταία θέτουν στους πολίτες το ερώτημα: «**Ποιον θεωρείτε ΚΑΤΑΜΗΛΟΤΕΡΟ για Πρωθυπουργό**», εισπράττοντας τα πλέον τραγελαφικά αποτελέσματα.

Και μόνο το γεγονός ότι οι προτιμήσεις ΑΛΛΑΖΟΥΝ τάχιστα, φανερώνει αφε-

νός την αναξιοπιστία των μετρήσεων αυτών, αλλά και πόσο απερίσκεπτα οι άνθρωποι κάνουν τις επιλογές τους εμπιστευόμενοι ανθρώπους που εξ αρχής είναι βέβαιο ότι θα τους ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΟΥΝ. Την ίδια ώρα οι άνθρωποι επιμένουν να παραμερίζουν τον ΑΡΧΗΓΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Κύριο Ιησού Χριστό από κάθε πτυχή της ζωής τους, χάριν επιτηδείων ανθρώπων.

Εκ καρδίας

Ντάξει...

Πρόσφατα διαβάσαμε συνέντευξη ηθοποιού με τον εξής διάλογο:

- Δεν είναι λίγοι πάντως εκείνοι που θεωρούν, βάσει της θρησκείας, αμαρτία τον έρωτα δύο ομοφύλων [ομοφυλομανών]. —«**Η αμαρτία έχει βάση μόνο στο πλαίσιο της θρησκείας. Αμαρτία είναι όλα αυτά τα “Ου” των δέκα εντολών. Στην κοινωνική μας ζωή, τίποτα δεν είναι αμαρτία, αν δεν προσβάλει την ελευθερία ή την προσωπικότητα του άλλου.**»
- Πιστεύεις στο Θεό; —«**Ναι, πιστεύω.**»
- Πιστεύεις και στα θαύματα; —«**Ναι, βεβαίως και πιστεύω στα θαύματα. Και στον Αϊ-Βασίλη πιστεύω και το εννοώ. (...) Θα μου έρθει και μένα... Έχω ανάγκη να πιστεύω στον Αϊ-Βασίλη...**».
- Μάλλον δεν θέλεις να χάσεις την αθωότητά σου... —«**Την αθωότητά μου την έχω χάσει. Δεν γίνεται να την έχω ακόμα... Απλά ο Αϊ-Βασίλης είναι ελπίδα. Γιατί να μην φανταστώ ότι υπάρχει;**»

Ο εν λόγω “ηθοποιός” έχει δικαίωμα –τουλάχιστον εκ του νόμου των ανθρώπων– να πιστεύει ή να μην πιστεύει ό,τι θέλει. Και για το αν υπάρχει Θεός, και για το αν είναι αμαρτία αυτό ή το άλλο, και για τον Αϊ-Βασίλη και για πολλά άλλα που πράττει ή δεν πράττει στη δημόσια ή ιδιωτική του ζωή, αλλά δεν αξίζει τον όρο ΗΘΟ-ποιός, επειδή οι γνώμες του δεν ποιοούν ήθη.

Όλοι οι άνθρωποι κάπως έτσι θα ήθελαν να είναι τα πράγματα στη ζωή. Να μπορείς να διαλέγεις ό,τι θέλεις, ό,τι σου αρέσει, ό,τι εσύ νομίζεις σωστό κ.ο.κ.

Αλλά αυτή ακριβώς δεν ήταν και η αμαρτία των Πρωτοπλάστων; Όσο και αν αυτό δεν γίνεται σαφές εκ πρώτης όψεως, το ζήτημα που τέθηκε είναι Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ. Είπε ο Θεός ότι είναι κακό να φας από τούτο το δέντρο; Ε, και! Ποιος είναι ο Θεός που θα μου πει εμένα τι πρέπει να κάνω; Είπε ότι αν φάω πρόκειται να πεθάνω; Και ποιος με βεβαιώνει πως δεν μου είπε ψέματα; Κι αν όταν φάω γίνω “θεός”;... Αυτό ήθελε κι αυτό διάλεξε ο άνθρωπος; Να είναι ο ίδιος “θεός”, αν μη τι άλλο “θεός” του εαυτού του.

Ένα παλιό τραγούδι έλεγε: «**Αν ήμουνα θεός, αν ήμουνα θεός, / θα σου 'δινα καρδιά να μ' αγαπούσες...**», όμως ούτε θεός ήταν ούτε αυτό που ήθελε μπορούσε να κάνει, όπως συμβαίνει σε όλους τους θνητούς. Αντίθετα, ένα άλλο τραγούδι που συναντήσαμε στο διαδικτυο ομολογεί πως τα πράγματα είναι διαφορετικά: «**Δεν μπορώ Θεέ μου / το κακό να σταματήσω / Σαν μέσα μου χυθεί / νιώθω όπως και συ / νιώθω σαν θεός και δυνατός για μια στιγμή...**». Τόση είναι η “θεότητα” του ανθρώπου... μόνο για μια στιγμή... και ύστερα χάος! Το χάος που μόνοι προκαλούμε και στο οποίο αναπόφευκτα κατακυλάμε.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟ απευθύνεται με ιδιαίτερη αγάπη σε μερίδα νέων που τα τελευταία χρόνια συνωστίζονται στις εκκλησίες –είτε επειδή γεννήθηκαν από πιστούς γονείς, είτε επειδή τους κάλεσαν ή οδήγησαν εκεί κάποιιο γλυκανάλατο “χριστιανό”, και νομίζουν πως με τούτο είναι “**εντάξει**” απέναντι στον Θεό. Δηλαδή “εντάξει” με τον Θεό αλλά “εντάξει” και με τους φίλους, “εντάξει” με τον Θεό αλλά “εντάξει” και με τις επιθυμίες τους... **Όμως δεν είναι έτσι!**

Ο σοφός Παροιμιστής έγραψε την πικρή αλήθεια: «**Υπάρχει οδός, ήτις φαίνεται ορθή εις τον άνθρωπον, αλλά τα τέλη αυτής φέρουσιν εις θάνατον**» (Παρ. 14/ιδ/12). Γιατί, λοιπόν, να φτάσει κανείς σε τέτοιο τέλος (θάνατο), νομίζοντας μάλιστα ότι είναι “**καλός καγαθός**”;

Ας προσέξουμε λοιπόν, μικροί μεγάλοι, για τον κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε, όταν στο βάθος της καρδιάς μας λατρεύουμε όχι τον Θεό αλλά το είδωλο του εαυτού μας, που είναι **ο δικός μας προσωπικός “θεός”...** ❗

Ειλικρινείς... υποκριτές!

Στο περιοδικό «Η Φωνή του Ευαγγελίου» (Φεβρουάριος 2010) δημοσιεύθηκε το παρακάτω άρθρο του κ. Φώτη Ρωμαίου. Αν και το καρναβάλι πέρασε, το αναδημοσιεύουμε γνωρίζοντας πως το μόνιμο μασκάρεμα πολλών χριστιανών ισχύει όλο το χρόνο...

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ από τα παράδοξα που συμβαίνουν στην εποχή μας... Ηγέτες τιμώνται με βραβείο Νόμπελ για την ειρήνη και ομολογούν την έκπληξη τους, καθώς έχουν ανοιχτούς πολέμους να διαχειριστούν. Αρχηγοί κρατών παραδέχονται την καταστροφή του περιβάλλοντος αλλά δεν κάνουν τίποτα για να μη χαλάσουν την ευδαιμονία των υπηκόων τους. Οικονομικοί κολοσσοί κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την οικονομική κρίση και την ίδια στιγμή εγκρίνουν αστρονομικά ποσά για μπόνους στα λεγόμενα «golden boys», τα χρυσά παιδιά ή πορτοφόλια καλύτερα. Γυναίκα βουλευτής και σύζυγος πρωθυπουργού, που θρησκεύει και ηθικολογεί, έχει σχέσεις μ' έναν 18χρονο, τον οποίον και χρηματοδοτεί... Απλοί άνθρωποι διαδηλώνουν κατά της τρομοκρατίας και στην επιστροφή στο σπίτι τους τρομοκρατούν το γεροντάκι που έκανε κάποιο «τραγικό» λάθος στην οδήγηση... Τηλεθεατές και παρουσιαστές «θρηνούν» για την τραγωδία από τον πρόσφατο σεισμό της Αϊτής και συνεχίζουν τη ροή της ζωής τους με πιο ευχάριστα θέματα... Χριστιανοί ηγέτες, ιδιαίτερα της Δύσης, διακηρύττουν τις αρχές τους για την προστασία και ιερότητα της ζωής, αλλά δε θέλουν να χαλάσουν την πολιτική τους εικόνα κάνοντας κάτι για τους κατάφωρους διωγμούς συνανθρώπων μας για την πίστη τους ούτε και παίρνουν θέση για τις εκτρώσεις, τα καζίνο και άλλα κακά της κοινωνίας.

Πρέπει κάποια στιγμή να πετάξουμε τη μάσκα της υποκρισίας και να ζητήσουμε συγγνώμη ως ηγέτες, ως εκκλησίες, ως κοινότητες εθνών, ως απλοί άνθρωποι. Αν δεν το κάνουμε αυτό τώρα, θα γίνει κάποτε τη μέρα της Κρίσης μπροστά στο μεγάλο Κριτή που θα είναι αμείλικτος στην αμετανόητη υποκρισία μας...

Σήμερα όλοι έχουμε ακόμα την ευκαιρία για ένα καινούριο ξεκίνημα. Ας ζητήσουμε συγγνώμη για το παρελθόν και ας ζήσουμε το παρόν με τις αρχές, τις αξίες και την αλήθεια του Λόγου Του, προσβλέποντας σε ένα μέλλον με περισσότερη ανθρωπιά, ευαισθησία, συμπόνια και πάνω από όλα ειλικρίνεια... Αυτή είναι η ευχή μας σ' έναν κόσμο που ειλικρινά αγαπά να φορά μάσκες... Εμείς τουλάχιστον οι συνειδητοί πιστοί του Χριστού πρέπει να θελήσουμε να κάνουμε την αρχή, βγάζοντας τις μάσκες της υποκρισίας που, δυστυχώς, φοράμε όλον το χρόνο και όχι μόνο τις απόκριες...

ΠΑΡΑΘΕΤΟ ΤΕΛΟΣ	Τοκ. Γραφείο N. ΙΩΝΙΑΣ	Αριθμός Αδείας 2
-------------------	---------------------------	---------------------

ΚΩΔΙΚΟΣ
3360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN